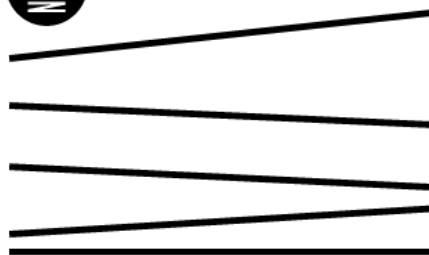

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Winther, Christian.; af Christian Winther.

Titel | Title:

Nogle Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C.A. Reitzel, 1835

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4], 238 s.

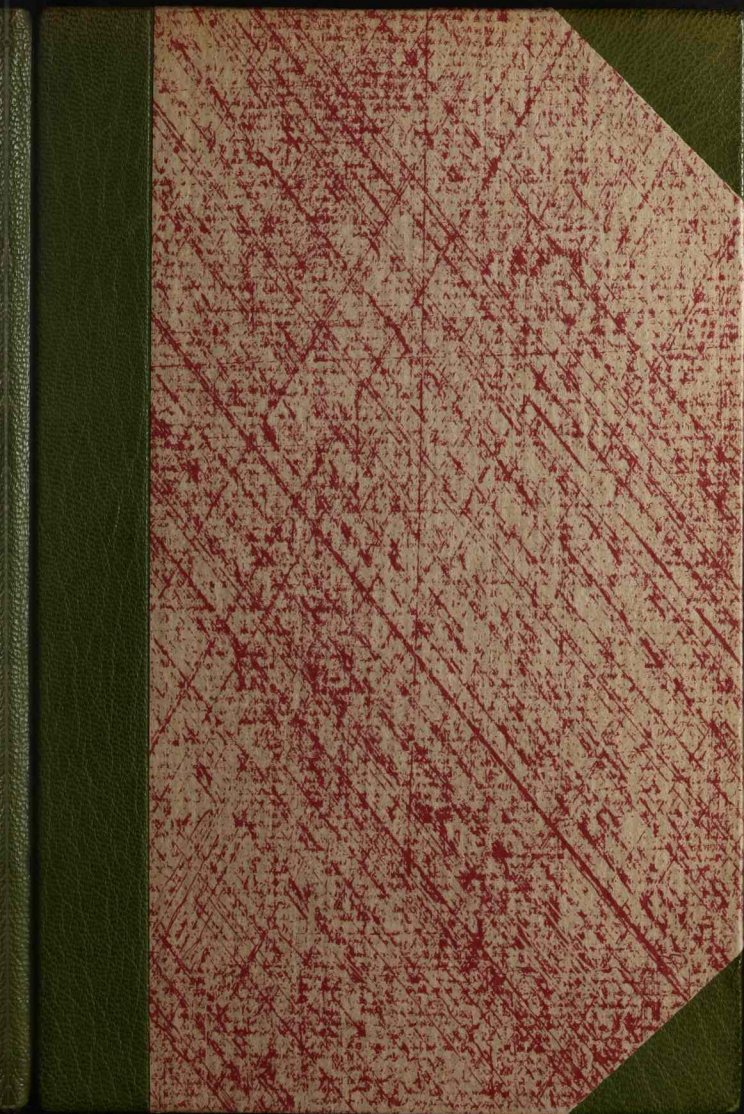
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54,-86,-8°

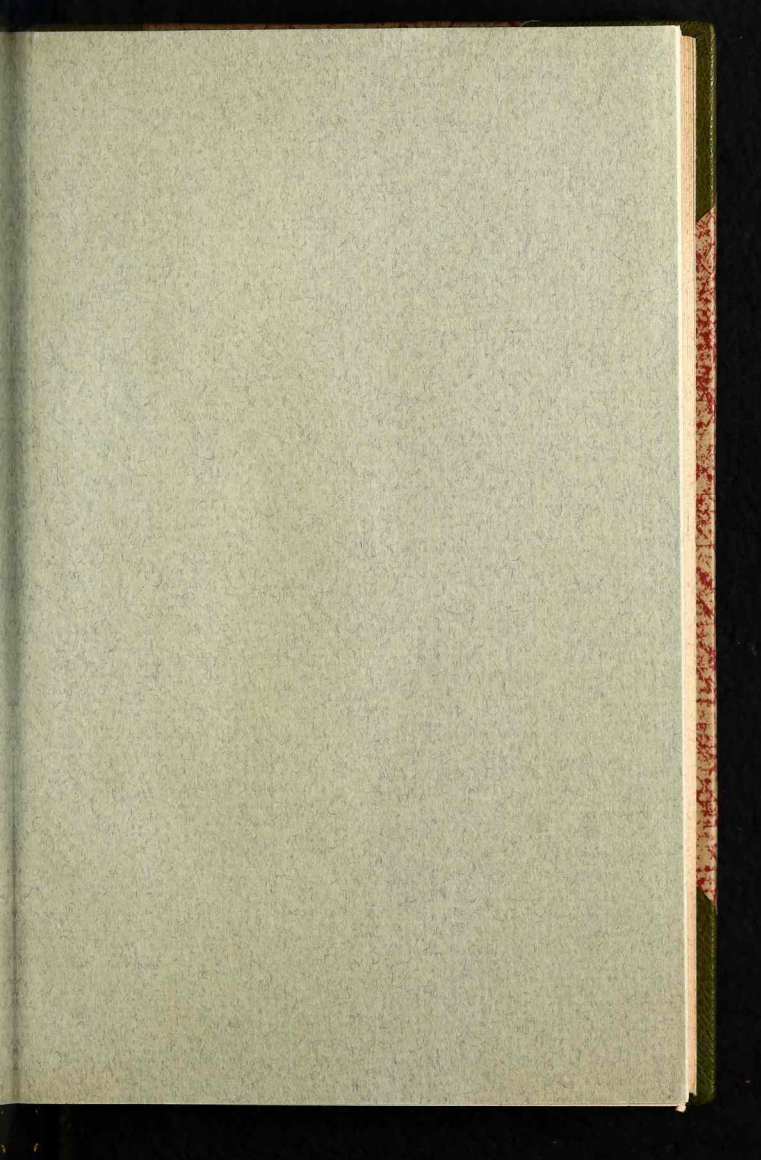
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

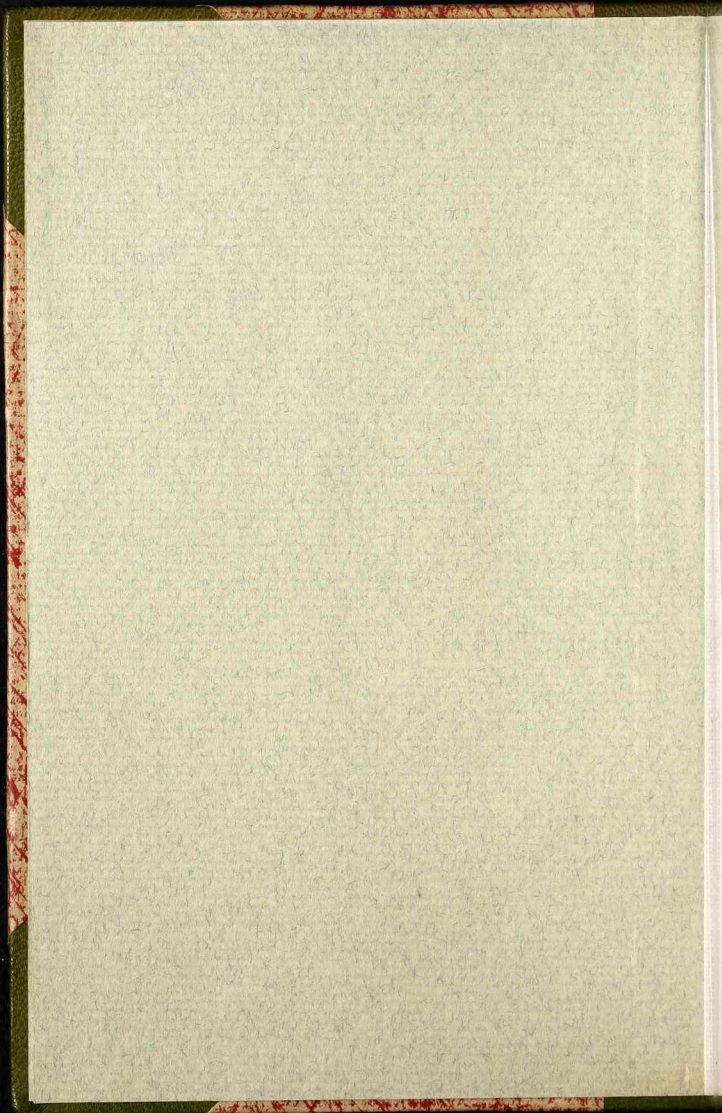

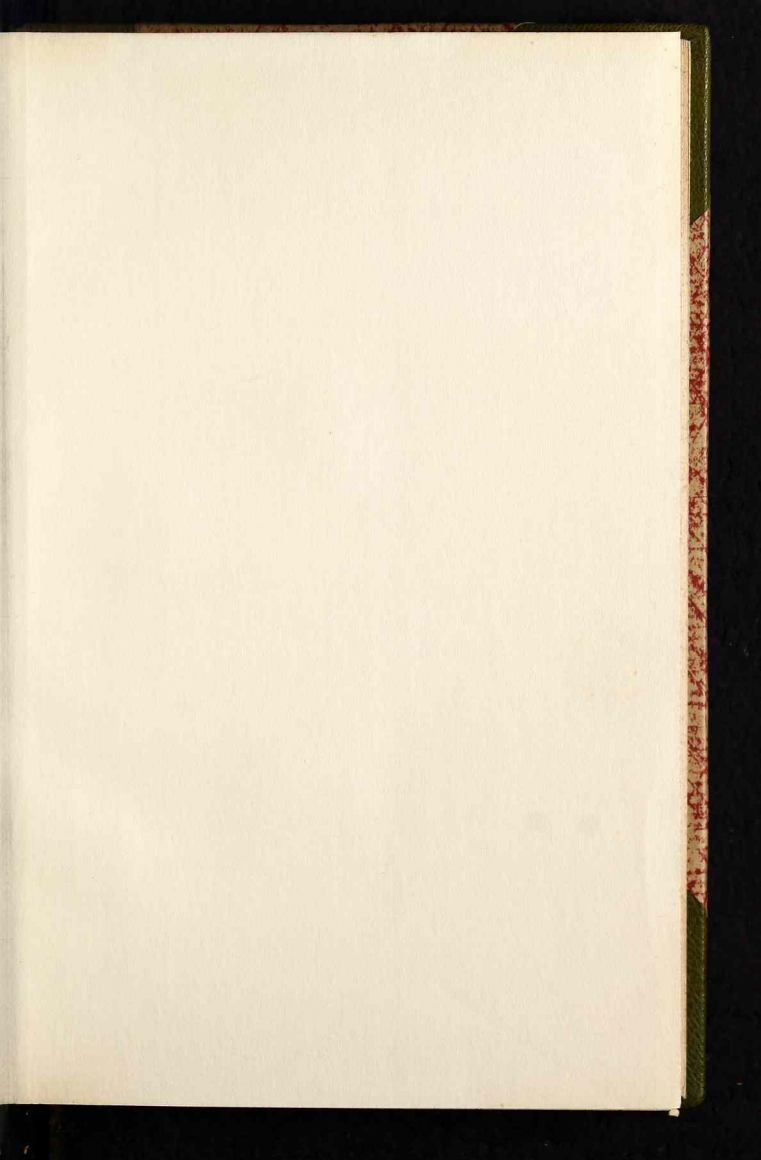
1 1 54 0 8 01522 9

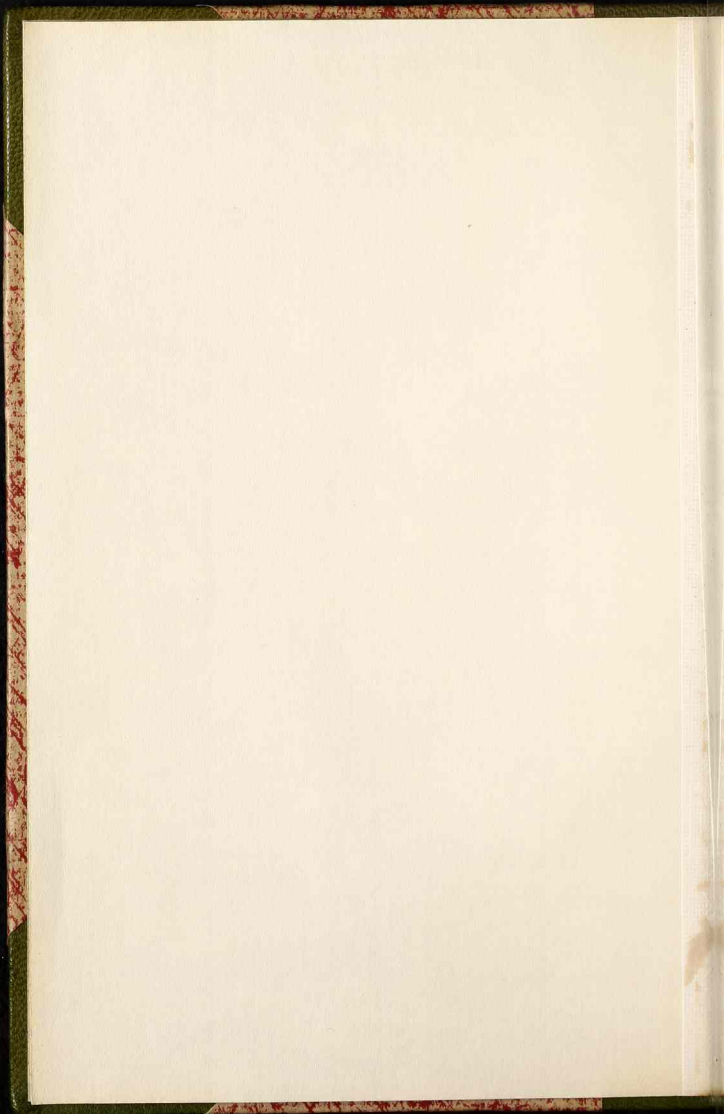
+Rex

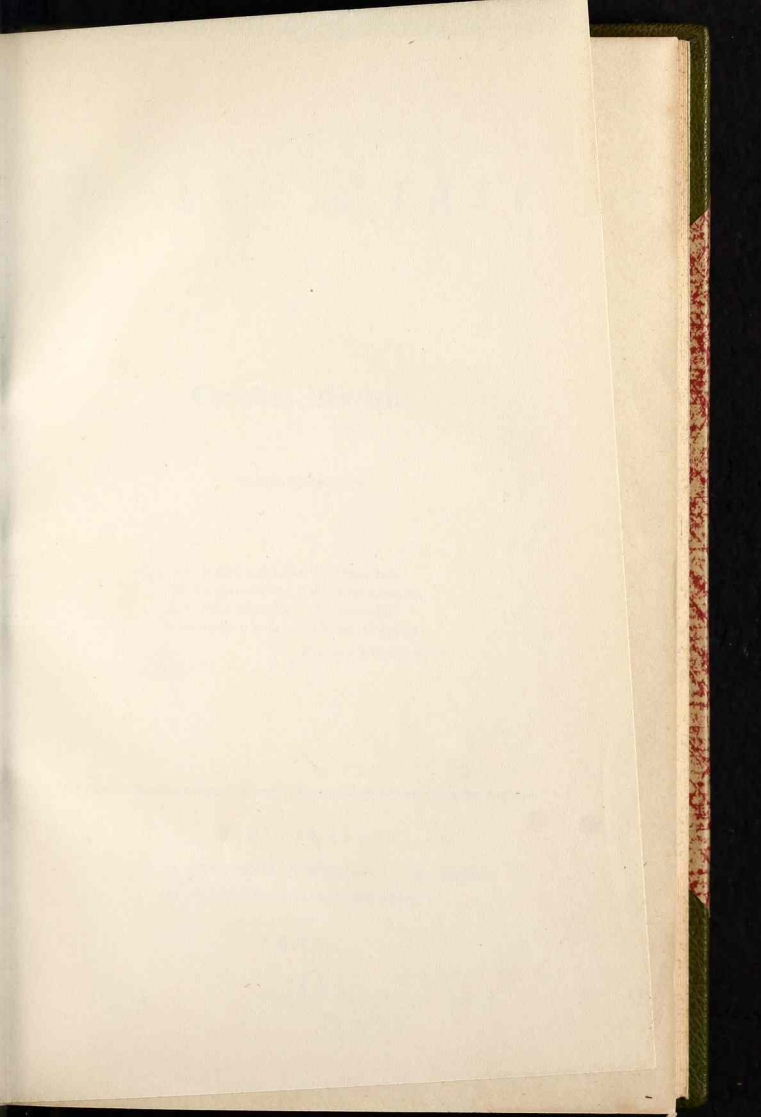

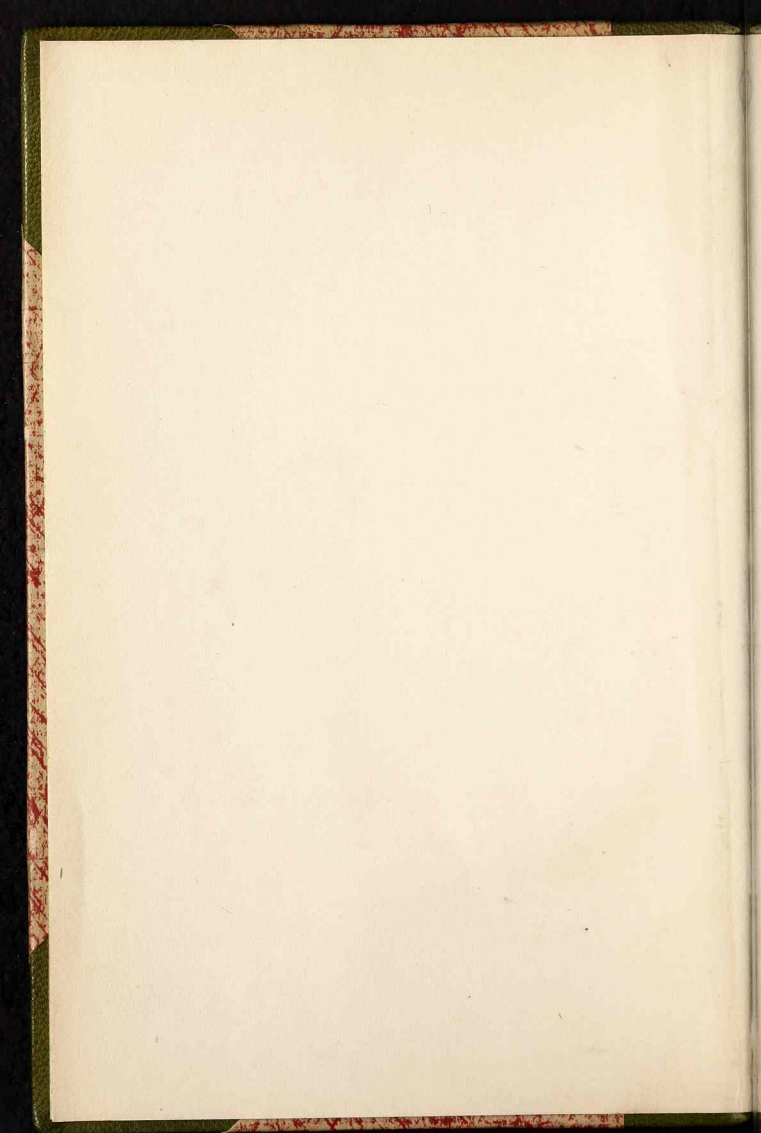

N o g l e D i g t e

af

Christian Winther.

Non è figlia del Sol la Musa mia,
Nè ha cetra d'oro o d'ebano contesta:
È rozza villanella, e si trastulla
Cantando a aria, conforme le frulla.

Niccolò Forteguerri.

A j ø b e n h a v n.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1 8 3 5.

412

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

INDHOLD.

	Side
Til min Læser	1
Prolog til Damerne	2
Vise	4
Farvel til Henrik Herg	6
Champagnevise	9
Drikkevise	12
En Svipstour til Rom	14
Den første Excursion	18
Ved et Bryllup	20
Gulbalderen, (oversat)	22
Faunen, (oversat)	23
En Sommernat	23
Ufkyldige Løfter	28
Aftenmede	31
Bacchus og Venus	33
Sjælland	38
Maanen og dens Moder	47
Til Træet	52
Vandring og Dydagelse	56
Til A. M.	70
Flugten til Amerika	75
Hemmeligheden	80
Dansen i Skoven	83
Alfens Brud	93
De to Cousiner	121
Berthold Schwarz	136
Baabendragerens Eed	143
Ringens Indskrift	157

	Side
Annette.	
Det første Møde	191
Besøget	200
Hjemreisen	203
Tordensveiret om Natten	213
Vandring til Landsbyen	219
Kanefarten	222
Den sidste Aften	253
Unmarfninger.	

Til min Læser.

Min Musa svæver ei paa stærke Vinger
I dristig Flugt til høie Regioner;
Hun fremmed er, hvor Skræk og Rædsel throner,
— Dg sjelden sig fra lave Tue svinger.

Med sparsom Gunst kun af og til hun bringer
Sit søde Kys, og Længselen forsoner,
Dg lærer mig de faa, de simple Toner,
Som ængstelig min Haand af Strengen tvinger.

Hun ligner meest en fattig Bondekone,
Der-hist og her blandt Bukkar, Brombærranker,
Blandt Caprifolier, under Bøgens Krone

Uf Blomster, vilde Bær en Skat sig sanker,
Dg smykker den saa godt, som hun forstaaer 'et, —
Men ak! det er kun Vaar een Gang om Aaret.

Prolog til Damerne.

Ved en Forestilling i Studenterforeningen.

Den gravitetiske, den tause Fugl,
 Som stadigt sidder ved Minervas Side; —
 Der langsomt svæver hen i Mattens Skjul
 Paa Søvnugubindens Spor, naar hun, den blide,
 Selv slumrende, et Barn paa hver en Arm,
 Hendaler gjennem Sommernatten varm; —
 Som sætter sig paa Grenen tidt derude,
 Og figer ind ad Vindvets Rude,
 Og seer den unge Pige staae
 I søvnløs Stund halv ubevidst og stirre
 Paa Sø og Skov, hvis Former sig forvirre
 I Mattens ubestemte Graae; —
 Hiint Billede paa Dybsind, paa Forstanden,
 Der pryder Banneret, vi ære,
 Som hrer Student, — De veed —, maa bære
 Om ikke i, saa dog paa Panden;
 Hiin Fugl har klækket ud en Flok
 Af Børn, som hendes Wiisdom arve,
 Som bære hendes alvorfulde Farve,
 Og ere lærde, Gud veed! meer end nok.

Men see! — et andet Kuld hun frembragt har,
 Hvis Fjederham har tusinde Couleurer,
 Hvis Stemme klinger jublende og klar,
 Og tidt et morderligt Spektakel fører,
 Der chagrinerer slemt den satte Ugle; —
 Og disse kalbes — kan De tænke! — Spøgefugle!
 — Af dem er sanket her i dette Buur
 En Sværm, som kjæk og fuld af Løier
 Løer efterligne hiin fortryllende Natur,
 Hvis Smil kun deres Mod forhøier,
 Ifald det ellers kan formeres;
 (Den slanke Piiil kun gracieust sig bøier,
 Det Bedste, veed de, bedst parodieres!)
 De har det Haab, at ikke reent omsonst
 De have lokket Dem til disse Sale;
 I Lystighed bestaaer al deres Kunst!
 Dem var det da, hvis Sag jeg skulde tale,
 Og inderligt dem anbefale
 Til Deres Bifald, — Deres Gunst.

V i s e.

Af, hvor Saa her rundt om Borde
 Af den gamle, faste Stok!
 Vist vi spurgde, om vi torde:
 Hvor er vel den hele Flok?
 Hvor er Nanden, som forene
 Os i Livet skulde smukt?
 Træet har vel mange Grene,
 Men hvor er dets gyldne Frugt?

Venner! læg det Ord paa Hjerte,
 Det er ei saa ilde meent:
 Rosens Duft og Tornens Smerte
 Er i Livet jo foreent;
 Lad da Smerten os ei frygte,
 Og lad os ei Kampen skey;
 Ginde skal vi, hvad vi søgde,
 Om vi fødes kan paany.

Ei det kaldes kan at sværme,
 Nei, det er en reen Bedrift,
 Om vor Skat vi vil beskjærme
 Kjækt i Tale, Sang og Skrift;

Men skal Aandens Kamp os nytte,
Maa der Ild i Aaren gaae;
Kyg mod Kyg vi da maa støtte,
Dg til begge Sider flaae.

End som Brødre staae vi sammen,
Dg vort Maal vi end kan naae;
Dog et Pust kan slukke Flammen,
Dg vort Samfunds Lys udgaae;
Men — som Grundsteen kan vi bære,
Hvis vi knytte Haand i Haand,
Kongens Throne, Danmarks Ære,
Friheds Lys og Sandheds Aand.

Bort dog nu med Alvors Tanker,
Ringer Sorgen til sin Grav!
Glæden vinker! Druens Ranker,
Kjærlighed har og sit Krav;
Tænk nu hver sin Elskerinde,
Husk det sidste, søde Kys!
Da vil Skyen nok forsvinde,
Dg hver Pande werde lys!

Farvel

til Henrik Hertz.

Naar Engen praler Iysegren,
 Og Gjægen høres gale,
 Og Droslen bygger Huus i Løn
 I dunkle Bøgesale;
 Naar listigt Bølgen, blank og blaa,
 Sig stjæler Kys fra Stranden,
 Var det jo syndigt, om vi laae
 Forknytt bag Volderanden.

Nei, følge vil vi Hjertets Drift:
 At høre Kildens Stemme,
 At grandstke hvert nyprintet Skrift,
 Som staaer i Skovens Gjemme;
 Andægtigt der vi lytte til
 De tusind smaa Poeter;
 Hvad Sommerfuglen præke vil
 Fra Blomstens blaae Catheder.

En Sanger fulgde os herud
 At see vor Skov, vort Eden,
 For han, i Pagt med Sangens Gud,
 Vil slagre bort fra Neden;
 Da taer han sagtens Harpen med,
 Men vi bør ikke klage:
 Hans Hjerte vil med Trofasthed
 Nok blive her tilbage.

Dybsindig, snild, med mandig Røst
 Han tugted Kunstens Blinde;
 Han sang med dybtbevæget Bryst
 De faldne Danstes Minde;
 Hans Børn vi saae, — en broget Råd!
 Paa Kongens Torv derhjemme,
 Og spørges: hvor han ellers quad?
 Maa vi ei Hirschholm glemme.

Men, at ei Sydens kjæle Klang
 Os skal hans Længsel røve,
 Og reent den danske Fuglesang
 I Mindet overdøve;

Skal han af Skovdocenters Hær
 Et lille Cursus høre,
 Som paa den lange Rejsesfærd
 Kan klinge for hans Dre.

„Glyv saa kuns over Bjerg og Dal,
 Dg sank dig søde Frugter,
 Dg bær dem hid i Bogens Sal,
 Hvor Bredden venligt bugter;
 Strø her din Høst! — i Fredens Lø
 Din Idræt huldt vil lykkes,
 Dg friske Skud af Laurens Trø
 Omkring din Løse trykkes.“

Champagnevise.

Rask nu lad Champagnen knalde,
Proppen høit mod Loftet flaae,
Rim nu lad fra Læben falde,
Som har Been, og selv kan gaae!
Bacchus ogsaa denne Gang
Fader være til vor Sang.

Skjøndt Champagnen synes rolig
Har den dog et vildt Gemyt;
Hidsig sprænger den sin Bolig,
Dg gjør ikke lang Disput;
Straalen stiger mægtig frem,
Stræber atter til sit Hjem.

Solen selv sig heed nedgyder
I vor trolldomsfulde Drif,
Dg naar flammende den syder,
Gaae vi mangt et Himmelblik;
Dhi hver Draabe, rund og fiin,
Gjemmer snildt en Amorin.

Amor stolt paa Vinens Dunster
 I vort Capitolium
 Driver sine vilde Kunster,
 Og i Barmens Adytum;
 Ved hans Sprør tidt er hændt,
 Hjertet skifted Regiment.

Tidt, naar Hjertet maatte stride
 Tvivlsomt mellem Hulde to,
 Lod Champagnen vi nedglide
 For at mægle Fred og Ro;
 For det meste har den dømt:
 Elsk dem Begge lige ømt!

O fortryllende Mænade!
 Seer jeg ret, Du svimler nok
 Paa din Parde? Viindrublade
 Spille om din løste Lok;
 Ræk dit Bæger, stil mit Gavn!
 Tørst, det er min Længsels Navn.

Vivat Bacchus! See han kommer,
 Han har hørt vor Glasfes Rinald;

Strængt han forfke vil som Dommer,
Om vi røgte troe hans Kald!
Drikker Venner! Rask lad gaae!
Vee! om han os ædrue saae!

Ha! hvad vilde Guddomsfjner,
Fløiters Klang og Trommers Brag!
Tordnen ruller og det lyner
For mit Die Slag i Slag;
Bacchus er det! Hvilken Pragt!
Drik, og hylb hans Herffermagt.

Dandser, søde Bacchantinder!
Springer høit, Satyr og Faun!
Gudens Glands mit Die blinder,
Jeg kun stamme kan hans Navn;
Ned jeg styrter for hans Fod,
Fældet ved Champagneblod!

Drikkevisse.

Min Moder tog mig fra sit Brøst
 Og mig i Verden sendte,
 En Flaske gav hun mig til Trøst,
 Det var min Arv og Rente.
 Hvergang jeg drak, jeg drak for To,
 Og evig lystig fri og fro
 Hos den jeg Kraft vil hente.

Min Hals den er et Sugværk,
 Naar Glas ved Læben hester;
 Dens Pompe flink, dens Slange stærk,
 Og Vinen følger efter.
 Det nytter ei, man raaber: Stop!
 Jeg pomper ned, jeg pomper op
 Af alle Livsenskræfter.

I Bacchi Helligdom jeg laae,
 — Saa tidt jeg der maa ligge, —
 Jeg Gudens røde Nafsyn saae,
 Og bad, med megen Hjælle:

„D, Bacchus! vær mig naadig, du!
Dg lad mig albrig, til min Gru,
En Draabe Vand uddrikke!“

Han rørde med sin Stav min Mund, —
Det brændte, — jeg fornåm 'et; —
Nu fkyer jeg Vand, som galen Hund,
Af Vandfkræk er jeg rammet;
Dg gjør jeg noget Smukt og Godt
Dg er jeg ikke reent Peer Lott,
Jeg fkylder ene ham 'et.

Med Rhinf, Madeira, Bergerac,
Champagner og Burgunder,
Tokaier, Porto, Frontignac
Han tryller fine Kunder;
Compotatorers vilde Chor
Lovfpynger høit fra Syd til Nord
Hans herlige Vidunder!

En Svipptour til Rom.

I det romerske Gilde, 8de Marts 1834.

Lytter ei til Nordens Stemme!
 Sadler Phantasiens Hest!
 Storm og Slud vi maae forglemme,
 Og i Roma være Gjest!
 Har nu Hesten end ei Binger,
 Vand den brav i Bacchi Bld;
 Raff da gennem Vethren bringer
 Den os til den gule Flod.

Hør de tusind Klokkers Vimen!
 Jo, her er den store Stad!
 See San Pietro høit mod Himlen,
 See hist Caracallas Bad!
 Disse klippestærke Mure?
 Det er Vaticanets Slot; —
 Paven sidder der i Bure
 Med sin røde Flois Calot.

Er vi der? Jo, Allesammen!
 Her vi har vort Esclavica.
 Seer I Lampen der med Flammen?
 Er her Maccaroni? Ja!
 Eh, coltello e forchetta!
 Nino! Nino! — Subito! —
 Sbrigati! — Aspett' aspetta!
 Der han kommer! — Eccolo! —

L'insalata di lattughe,
 Samt et Stykke saftigt Stegt,
 Sal e pane kan vi bruge,
 Men for Alt un mezzo, — Knegt!
 Mindre gjør det ei i Aften,
 Langveis- fra vi kom herhen,
 Og vi skal paa Druesaften
 Atter ride hjem igjen.

Rom herhen til Bindvets Rude!
 Tænkde jeg det ikke nok?
 Han, Tritonen, staaer derude
 Paa sin mørke Marmorblok;

Vandets Soile sølsomt rokker,
 Hvergang Lustens Binge slaer;
 Var han viis, den stakkels Klokke,
 Kom han op og fik en Taar.

Naar i Morgen Solen blinker
 Smukt paa Kaiserborgens Gruus,
 Vil vi gaae, hvor Kunsten vinker,
 Rundt i Staden Huus fra Huus;
 Og naar ret vi har studeret
 Læred, Marmor, Loft og Muur,
 Vorde vi vel promoveret
 Til den levende Natur.

Om Albanerbjergets grønne
 Sider møde os da nok
 Atter hine stolte Skjønne
 Med den ravneseorte Lok:
 Af, Afunta, Serafina,
 Nunziata, Orsola,
 Betta, Cecca, Gelsomina,
 Nina, — af! Veronica!

Bort dog med det Drømmevæsen,
 Som forvirrer Sands og Hu,
 Hjemad vil vi vende Næsen, —
 Virkeligt er kun hvert Nu;
 Dg kun dette ret vi nøde,
 Hvor vor Bugge stod i Ro,
 Hvor de første Taarer fløde,
 Dg den første Gang vi loe.

Derfor, skjøndt hos Verdens Dronning
 Vi fik sværmet sødt i Mag,
 Bragde vi dog al vor Honning
 Til den gamle Kubes Tag;
 Som Erstatning her vi søger
 For vort Savn af gamle Rom
 Pensel, Meisel, Pen og Bøger
 Dg — et Hjertes Helligdom.

Den første Excursion.

Fra Studenterne til Statsraad L. W. Hornemann, 1834

Gegen staaer saa kold og bar,
Bøgen spirer næppe,
Baaren kun paa Sletten har
Lagt sit bløde Teppe,
Alt saa vidt som Verden er,
Over Dal og Høie
Riger kjæk en Blomsterhær
Frem med vakre Døie.

Nu hver Blomst sin gamle Ven
Aabner ømt sit Hjerte,
For med Duft at veire hen
Vintrens bittre Smerte;
Bed hvert Fjed, han træder frem,
Smaa Veninder tale,
Og hvert Aandedrag af dem
Vil hans Bryst hufvæle.

Venligt ind i Kredsen træd,
 Lad dig lifligt spørge!
 Hver en Urt saa fin og spæd
 Være vil din Løge;
 Smukt med Duft og Fuglesang
 Hilser Baaren atter,
 Og paa Mark og Eng og Bang
 Hver din Søn og Datter.

Her i Skov, som hist i By,
 Er dit Hjerte hjemme,
 Elsket her i Lundens Ly,
 Som bag Murens Gjemme;
 Hist du tusind Hjerter bandt,
 Her dig tusind venter;
 Her, som hist, du er iblandt
 Venner og Studenter!

Ved et Bryllup.

Vi veed, o Gud! dit Wiisdomsøie vaager,
 Din Almagtshaand regjerer hvert vort Fjed!
 Du spreder mægtigt Jordelivets Taager,
 Og sender Trost og Lys fra Himlen ned;
 Paa Stovets Færd du trykker Alvors Stempel,
 Du mildner kjærligt Kampens bedste Frugt,
 Du gjør vort Hjerter til et Fredens Tempel,
 Som aabent staaer, til Graven det har Lukt.

Vi veed, o Gud! du aabner mildt dit Dre,
 Du lytter til en ydmyg Tillids Raab;
 Dig intet Suk forgjæves vi fremsføre,
 Besskæmmet aldrig blev hos dig vort Haab.
 O! hør vor Bøn for disse Do, som knæle
 Med hellig Andagt for din Høiheds Pragt!
 O! lad paa dem dit Fadersøie dvæle,
 Belsign for Evigheden Tidens Pagt.

Vi veed, o Gud! din Aand har os omsvævet
 Med Kjærlighed i denne Høitidsstund!
 Du har anammet Løvtet, som sig hæved,
 Med Tro til Dig, fra Bruds og Brudgoms Mund.
 Omslyng dem Du, isald det er din Villie,
 Med Livets bedste Blomster Trostels Baand,
 Og lad dem hist modtage Edens Lilie
 I Salighed foreente af din Haand.

To Digte efter det Tydske
af Fr. Rückert.

I.

Gulddalderen.

Gulddalderen er ei forsvundet,
Den straal'er end i Ungdomspragt,
Dg nok af Guld kan vorde fundet,
Hvis I har Kunsten ret i Magt.

Paa Himlen glimre gyldne Hære,
Dg fylde Natten sødt med Sang,
At Mennesket af dem kan lære
Den gyldne Zithers gyldne Klang.

Af Jordens fulde Bryster strømmer
To Vinens blanke Gyldenvand,
Dg dobbelt gylden, naar vi tommer
Den af Guldbægrets gyldne Rand.

Dg til den gyldneste af Lænker
Sig fletter Pigens gyldne Haar,
Naar hendes Dines Sole sænker
Den gyldne Pjæl i Hjertets Saar.

Saa glem de Sorger, som jer trykke,
 Opfrisk jer Lyst med bedste Flid;
 Af hine gyldne Stoffer bygge
 Enhver sin egen gyldne Tid.

2

Faunen

Til Faun mig Himlen skabde;
 Mit første Legetøj
 Var Bægret, Bacchus tabde, —
 Det ned fra Skyen floi.

Et Viindrublad var Buggen,
 Hvor man mig slumre lod;
 Jeg drak ei Mælk, men drukken
 Jeg died Druens Blod.

Min første Mad og Føde
 Det var et Viinbærs Korn;
 Da frem af Panden skjød
 Som Staal de unge Horn.

Dg dygtigt med dem begge
 Jeg stanged Blødt og Haardt,
 I Tjerne og i Hække,
 Men aldrig kom jeg tilfort.

I Krat jeg Nymphen nødte
 At lade vort Bryllup staae,
 Dg dengang saa hun fødte,
 Da var det Fauner smaa. —

Det var i gamle Dage, —
 Nu er jeg mat og tam,
 En Viinsæk jeg vilde drage,
 Har gjort min Hofte lam.

Da skar jeg mig til Støtte
 Af Rankens Træ en Stav,
 Ved den jeg mig vil flotte
 Paa Veien til min Grav.

Som Monument paa Banken
 Skal Gudens Bøger staae,
 Dg Vinens Ven af Ranken
 Sit Taareoffer faae.

En Sommernat.

Høit over Bøgens Top
 Der gaaer en Stjerne op,
 Dg skuer ned til Skovens dunkle Kroner,
 Dg dybt fra fjerne Krat
 I stille Sommernat
 Der lyde Nattergalens omme Toner.

De lange Skygger maae
 Med Taagesløret paa
 Hensvæve tyft og langsomt over Mosen;
 Dg saa fortrolig, om
 Som i en Elfskovsdrøm
 Udaander Lilien tusind Suk til Rosen:

„D, mindes du dengang,
 Da vi, mens Lærken sang,
 Opbaagneede ved Foraarsolens Lue?
 Dg da dit søde Blik
 Mit Die henrykt fik
 Med al sin hede Længsels Kraft at skue?

Vi folded ud vor Knop,
 Og vorde sammen op;
 Men Stormen snart vort spæde Lov adspreder,
 Og af vort korte Liv
 Har Kjærlighedens Bliv
 Jo skabt en salig Sum af Evigheder."

Men Rosen stod saa tykt,
 Og gjemte i sit Bryst
 Al Sødhed, som den hemmeligt bevared;
 Kun Stjernens Sølvglands
 I Duggens Perlekrands
 Lod Elskov anende fortolke Svaret.

En Gysen sagte gaaer
 Igjennem Skovens Haar,
 Fra Østen farves blege Himlens Kinder;
 Hver Stjerne slumre vil,
 Og lukker Diet til,
 Mens Natten, Sorgens hulde Ven, forsvinder.

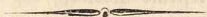
O, lad mig, dunkle Jord!
 Hvad anende jeg troer,

Bekjende for dit tause Moderhjerter;

Du kjender vift mit Savn, —

Lad snart mig i din Favn

Udgræde al min Vemods søde Smerte.

Ufskyldige Ønfter.

En Sommerfugls Binge

Var tidt mit Begjær;

Hvor ſkulde jeg ſvinge

Snart hiſt og ſnart her!

Til Roſernes Rødme,

Violernes Blaa,

Til Duft og til Sødme

Min Hu vilde ſtaa.

Mig Roſen da ſendte

Sin purpurne Glød, —

Jo mere den brændte,

Jo meer var den ſød;

Violernes Blikke

I ſværmende Suus

Jeg vilde uddrikke, —

Giah, hvilken Ruus!

Paa blændende Lillie

Jeg ſatte mig kjæk;

Du havde ei Billie

At jage mig væk;

Men vilde mig true
 Din straffende Haand,
 I svævende Bue
 Jeg svandt som en Aand. —

Dog helst gad jeg være
 En tryllende Sang,
 Som Lustfølger bære
 I sittrende Gang;
 Der, medens den lyder,
 Liig Bjergmandens Vaand,
 Saa seirende bryder
 De skjulteste Vaand.

Igjennem dit Dree
 Jeg listed mig ind,
 Du maatte mig høre
 Med Hjerte, med Sind!
 Alt maatte da vige
 For Trolddommens Magt, —
 Med vilde jeg stige
 I Guldgrubens Schacht.

Til Benstre, hifnede,
 Hvor Livskilder gaae,
 Hvor Lysalfer frede
 Den yndigste Braa,
 Hvor Lilierne smykke,
 Og Roserne groe,
 Der vilde jeg bygge
 Og flaae mig til Ro.

Der klinge jeg vilde
 Til Sorg og til Lyst,
 Og tidligt og sild
 Opfylde dit Bryst;
 Og ude og inde,
 I By og paa Bang
 Evindeligt minde
 Om mig og min Sang.

Aftenmøde.

Sid stille hos din røde Ro,
Dg bliv kun ikke bange;
Vi har jo fladdret jevnt, vi to,
Saa mange hundred Gange.
Jeg sætter mig i Kløvdret blødt,
Imens du Koen malter,
Mens Gjøg i Skoven lukker sødt,
Dg Stork i Mosen stalker.

En liden Fugl hver Morgenstund
End sidder for min Klude,
Med søde Sange i sin Mund,
Dg lokker mig derude.
Det er den samme, troer jeg vist,
Som jeg og du nok kjender,
Som sad og sang paa Lindeqvist,
Da vi blev gode Venner.

Jeg tænker da saa mangan Gang, —
Skjøndt nu vi sjelden mødes, —

Hvor Kjærlighed blandt Spøg og Sang
 I Hjertet snart kan fødes.
 Jeg tænker paa, da først din Haand
 Mig saadan skulde fange,
 At du mig lagde fast i Vaand
 Samt alle mine Sange.

I mine Viser alle fik
 Jeg hønt dit Navn indflettet,
 Og du forstod det nok, dit Blik
 Det klart mig har berettet;
 Kom Andre saa med deres Snak,
 Saa vidsde du det ikke, —
 Men mig du sagde tusind Tak
 Med meer end søde Blikke.

Fortryd kun ei, hvad Du mig gav!
 Det var dog grumme ringe.
 Og saa, du værged dig jo brav,
 Ja, lod dig næsten tvinge!
 Dog — næsten lig'saa god som jeg, —
 Hvi standsed du ved Broen?
 Og hvorfor løb du ei din Vej,
 Dengang vi kom til Løen?

Hvor du var fød! din Stemme klang
 Saa klar mod Bøgens Toppe,
 At Fuglen glemde reent sin Sang,
 Og sad saa tvær deroppe.
 Og saa vor Dands! — Jeg mindes grant
 Dengang hos Erik Heire,
 Hvor det gik feiende galant
 Med Keel og Contraseire!

Ik, intet Bær endnu er født
 Paa Himbærbusk i Lunden
 Saa dustig sødt, saa rødt og blødt,
 Som dine Kys paa Munden.
 Jo, jeg tør snakke med derom,
 Ei løiet eller pralet;
 Thi den, som først til Mølle kom,
 Var jeg, — og jeg fik malet.

Nu har vi skiftet! Hver har Sin!
 Men hvad kan alt det skade?
 Liig Maanedsrøsen, spæd og fiin,
 Vi veksle Blomst og Blade; —
 Med Elskov, som med Blomst og Frugt,
 Jo Livets Stamme prydes,

Men gjæffer os ved haanlig Flugt,
 Ifald ei friff den brydes.

Nu maa du hjem, og jeg skal gaae,
 Alt kjølig Duggen falder,
 See Maanen rød bag Skoven staae, —
 Jeg troer, din Fader kalder!
 Men giv mig end, som forðum tidt,
 En sød Drik Mælk af Spanden,
 Og — — hvorfor ei? — i Morgen frit
 Du kysse kan den Anden!

Bacchus og Venus.

Lykfsalig Druens Krands, som flaaer
 Sig om Lyæi dunkle Haar,
 Der kruses om hans Pande!
 Den lytter til det Sværmerie,
 Som med en evig Melodie
 Forfkjenner huldt den Ruus, hvori
 Han svimlende mon flande.

Lykfsaligt, Helios! dit Blik,
 Som suger i een Luedrik
 Al Afrodites Ynde!
 Du feer paa Skulder, Fod og Varm,
 Paa Hofte, Die, Kind og Arm, —
 Og kan Alverden fra din Karm
 Henrykkelsen forkynde.

Lykfsalig, Bacchus! blev du selv:
 Du drog din Hær, den vilde Elv,
 Fra India tilbage;
 I dunkle Lund dit Bryllup flod,

Du favnede med kraftigt Mod
Gudinden, som i Lueblod
Hos dig kun fandt sin Mage.

Lykkelig Han, som da blev fød,
O Cypris! af dit Jomfrusfjød, —
Med Guddoms Ild han gløder.
Han har, som Fad'ren, Kraftens Tegn,
Han er, som du, liig frugtbar Regn,
Han vogter DruEGAARDENS Hegn,
Og Elskovs Stevnemøder.

Lykkelig hver, som lød dit Raad,
O, Bacchus! — i dit Tempels Hal
Han Glæden fandt ublandet;
Men, vee! den Ufle, som Foragt
Har kastet paa din DruEpragt,
Til Marsvåin trylled ham din Magt —
Han leve maa i Vandet.

Lykkelig den, som træder ind
Til Cythereas Altartrin,
Og der sin Krands nedlægger;
Ham straaLe hendes Dine blaaE,

Hun byder Nymphers Sværm fremgaae,
Som smilende, med Hænder smaa
Den gyldne Kalk ham rækker.

O! tænd da dybt din Luelyst
I Qvindens Barm, i Mandens Bryst,
Olympens Afrodite!
O, Dionysos! hør vort Suk,
Dit Tempels hvalte Dør opluk,
Og send med Faun, Satyr og Buks
Os Nympher blandt vor Midte!

Sjælland.

Jeg synger, som jeg kan,
 Men ei altid, som jeg vil, —
 Jeg veed det, Venner! tidt
 Var falsk mit Strengespil;
 Men vandt jeg blot et Haandtryk,
 Et blaaøiet Smil,
 Saa takked jeg Vorherre, —
 Og lod saa staae til.

At svinge mig til Gudhjem
 Jeg ikke Binger fik,
 For Afgrundens Rædsel
 Jeg vender skj mit Blik;
 Men Jorden, den lyse,
 Med Bjerg og med Dal,
 Med duftende Græsmark
 Og Bøgeskoven sval,

Hvor Raabukken springer,
 Og Sidskenen slaaer
 For friske Nordlandsmøer
 Med guldblondede Haar, —
 Den lokker mig saa sødt
 Til sit moderlige Bryst,
 Der hviler sig mit Hjerte,
 Der synger jeg med Lyst.

Men slakker nu paa Kloden,
 Saa riig og saa stor,
 Fra Vest til Øst mit Die,
 Fra Syd og til Nord,
 Blandt Byer, Slotte, Lande,
 Kyst, Dal og Bjerg og Havn,
 Det dvæler dog kjærligst,
 O Sjælland! ved dit Navn.

Der ligger du i Havet
 Med Byer og med Slot,
 En rød musset Slut
 Paa et Silkebolster blaat,

En blinkende Smaragd
 I sin sølverne Karm,
 En blussende Brud
 I sin stærke Brudgoms Arm.

I Jordumstid da fhygged
 Fast Vøgen overalt,
 Nu kryber Plougen langsomt,
 Hvor Stammerne faldt,
 Dg Kilden er nu tilgroet
 Dg Banken er slak,
 Hvor Brokken før var hjemme,
 Dg Skovmuseu draak.

Nu er der Liv i Bugten,
 Hvor før med sagte Elag
 Sig eensom Vølgen vælted
 I stille Sommerdag;
 Hvor Ulven før sig listet,
 Dg Bjørnen havde Hie,
 Om Slottet breder Haugen nu
 Sin Farveharmonie.

Jeg priser ei det Gamle
 For at skjæmme det Nye,
 Ei Nutidens Glands
 Skal fordunkle Oldtids Ry;
 Men hvert et lille Træk
 Af din Skjønhed er en Pynt,
 Jeg male vil i Sangen,
 Jeg her har begyndt.

Mod Nord bruser Kattegat,
 Ved Siden Sund og Belt,
 Mod Syd sig speiler Skoven
 I det vatrede Felt;
 Fra Krogen til Volmers Slot,
 Fra Næs til Arelstad
 Er du med Eng og Skov og Vand
 Et rigt broderet Blad.

Hver Bølge, som saa sagtelig
 I Bugt sig sniger ind,
 Som knuser sig mod Klinten
 I vildt, fortvivlet Sind,

Veed god Bæfked om gamle Ting,
 Og Havfruens Sang
 Fortolker deres dunkle Sprog
 Ved Langlegens Klang.

Om Kjempehoien svæver
 I Natten Skygger frem,
 Den gamle Helt besøger
 Sin fordums Storheds Hjem;
 I Mosen dandse Alferne
 Med straagule Haar,
 Mens Rordrommen paufer,
 Og Nattergalen flaaer.

Paa Sletten kneiser Egen
 Stolt af sin runkne Bark;
 Den hvide Elverpige
 Hensvæver over Mark,
 Hun dandfer omkring Træet,
 Og i den dybe Skrift
 Hun læser gamle Elfskovsquad
 Og mangelen stolt Bedrift.

Naar Porthunden sover,
 Og Maanen er i Seng,
 De vevre Nisser drille
 Baade Pige og Dreng;
 Knap galer Morgenhanen
 Paa Bondegaardens Loft,
 Saa fjæler sig hver Pusling
 I Kjælder og paa Loft.

Hvor Skoven hælder ned
 Mod Søens grønne Rand,
 Der kneiser røde Borgmuur,
 Og seer sig i Vand;
 Liig Sphinxen hviler Kirken,
 Og stirrer vide ud,
 Og værner fromt om Støvet
 Af mangen Ridder prud.

Fra Høiden, over Skoven
 Biser Gisselsfeld sin Pragt,
 I den friske, grønne Mose
 Er Holmegaarden lagt;

I Parken spiller Karpen
 Og Brasen saa bred,
 I Dyrehagen Hinden
 Med Lænden, trind og feed.

I Skovklosters Haller,
 Hvor Munkebroedre sang,
 Der Pøblingen vandrer
 Sin tunge Skolegang;
 I Ringsted og i Roskilde
 Bag broget Marmorsteen
 Sædt hviler Drot med Dronning
 De livstrætte Been.

Den sommerglade Lærke,
 Hun quidder høit i Luft,
 Og Jordbærret krydder
 Skovsletten med sin Duft;
 Mens Ræv og Hare pusle
 Rundt om i lune Krat,
 Den brune Hjort sig brystet
 Med sin kronede Hat.

Igjennem Bæsfundet
 Der feier Nordenvind
 En Sværm af travle Snekker
 I Havnens Favntag ind;
 Søkrigens Kjempe fører
 Med Slottet Pasfiar.
 Fra Land Kanonen tordner,
 Og Fregatten giver Svar.

Naar Nattens Maane glider
 Over Himlens dybe Blaa,
 Og Fredriks-Borgens Taarne
 Som taus Kjemper staae,
 Og Vinden kjærligt hvidsker
 I Bogens Løv og Green,
 Da sætter den gamle Konge
 Sig paa sin hugne Steen.

I Hledres tætte Skove
 Der vandrer end hvert Aar
 Gudinden Herthas Bogn
 I den spirende Vaar;

Forbauset Hyrbedrengen
 Med Hunden seer derpaa;
 Han hører sølsomme Sange
 Mod Skovens Hvælving flaae.

Åk, jeg vil tie stille,
 Jeg fik saa aldrig endt;
 Og hvad har jeg vel ogsaa
 Ved dit Contrafei fortjent?
 Hvad hjalp det mig, om Farvens Spil
 Var nok saa smukt og godt?
 Det tykkes vel de Fleste,
 At det er altfor smaat! —

Naar Altting er til Ende,
 Og Matten stunder til,
 Naar Slukket er i Mulmet
 Livsfolens Straalespil, —
 Åk, kunde jeg da lægge
 Til Ro mig i din Eng,
 Dit Grønsværteppe trække
 Over mig og min Seng!

Maanen og dens Moder.

Ideen laant.

Hvorfor nu Maanen gaaer paa Himlen
 I næsten drukken, halv sværmèrsk Svimlen,
 Saa blank om Næb, saa rød i Kammen,
 Saa blussende, som naar Madamen
 I Kjøknet har holdt Rettergang,
 Som Degnen efter Aftensang; —
 Hvorfor den rødmer, bly og bange,
 Og skjuler sig bag hver en Sky,
 Naar den om Aftenen skal gange
 Sin Vane over Land og By; —
 Hvorfor den er saa sky, besippet
 Som Pudelhund, om Vintren klippet,
 Som en Declamateur i Knibe —?
 See — det kan de jo let begribe!
 Ei glemmes, hvad i Ungdom næmmes:
 Den nøgen er — fra Laa til Toppen,
 Den eier jo ei Pjalt paa Kroppen,
 Og det er derfor, at den skjæmmes. —

Engang i gamle, gamle Dage
 Den traadte til sin Moer med Klage:
 „M, Moer! det er saa koldt om Natten,
 Har jeg ei Febrer, har jeg havt 'en!
 Før var jeg fed og rund og prægtig,
 Nu er jeg tør og smal og smægtig,
 En vindtør Skolemester liig;
 Jeg fryser nu saa gyfselig
 Om mine Fimre! — Sy mig dog
 En Kjole! — Du er snild og klog.“

„Min Søn“, sa'e Moderen, „ja gjerne:
 Du er saa lille som en Stjerne,
 Der gaaer ei meget Klæde til;
 Kom hid, jeg strax dig maale vil!
 See saa, — Vorherre dig bevare!
 Gaa nu og skin, — kom saa igjen,
 Lys kjønt for Verden hist, vor Ven,
 At den kan Lygteskatten spare;
 Hvo ret sin Næste tjene vilde,
 End aldrig kommen er for silde!“

Saa gik da Maanen, og tog til;
 Men, da den atter kom tilbage,

Da skulde de kun hørt et Epil,
 Hvor Damen hun tog paa at klage:
 „Men, Herregud! hvad er dog dette,
 Min Son? Jeg alting maa opsprætte,
 Og sje den hele Tingest om;
 Den er dig altfor stram og snever.
 Før var du tynd og fin og vever,
 Nu har du jo en Iftervom,
 Som sad du i Borgmesterdom! —
 Driv af igjen!“ — Og Maanen gik
 Med meget melancholske Blik.
 Nu tog den af, og blev saa slank
 Som Pog af Grammatik og Bank,
 Som Almeensikkerhedens Gæst,
 Som en traineret Fuldblodshest,
 Som Vesterkantens sultne Præst.

Da nu den atter kom tilbage,
 Og stilled sig for Fruen frem,
 Da kan de sagtens tænke dem,
 At hun blev bøs: „Har man seet Mage!“
 Hun tordnede med Tynd og Klem,
 „Vil du paa mine gamle Dage
 Mig gjække saa? See kun, hvor siid

Som Humlesæd den Kjøle hænger,
 Den er jo næsten meget længer,
 End Ariankes Slæb, og viid
 Som Damers Wæmer nuomtid!
 Vil du mig tage saa ved Næsen?
 Du feiler stærkt, ifald du troer,
 Jeg taaler længe dette Væsen;
 Ei nogen Studios paa Jord
 Behandler saa sin gamle Moer
 Som du, med Frækhed og Fadaisen.
 Mig holder du ei meer for Nar!
 Rend nu omkring til Folks Spektakel
 Saa nogen, blot og blank og bar,
 Som Gud har skabt dig, dumme Stakkel!"

Dybt Maanen sukkede; — og rød
 Den hæver nu af Havets Skjød
 Sig ængstlig, som en Suppliant,
 Som en Student med Niels Contant.
 Det bedste Raad for Staklen var,
 Ifald han tog en Ugytemage,
 Da vilde han ei mere klage;
 Thi flink og from og reen og klar
 Hun kunde da i Læ af Skyen
 Hans Kjortel skjære til og sye 'en.

Men Stjernerne paa Nattehimlen
 Ei kunne bøde paa hans Savn;
 Hans Mage findes kun i Drimlen,
 Der straalet huldt i Kjøbenhavn.

Thi er min Bøn til alle Skjønne, —
 Som elste Maanens Blik, hvis Bryst
 Dens Straalebad har ydet Trost,
 Som mindes, at den ofte blid
 Bag Skyn gik — til rette Tid, —
 At de taknemligt den vil lønne!

Jeg vil mig regne høit til Vre
Postillon d'amour at være,
 Besørge Brev, — hvis Nogen vilde — ? —
 O vee! De tie alle stille!
 Men — jeg forfikkre dem, jeg venter
 Med Godpostmanden nok saa net
 I mangan nydelig Billet
 Min Bøn opfyldt med Renters Renter!

Til Træet.

D, Lindetræ! med ranke Krop,
Med kongelige Krone, —
Du skal os ved din grønne Top
Med Skovens Savn forløse.

Du har nu seet saa mangen Slægt
Omkring din Stamme vandre, —
Ei mægted Aldrens tunge Vægt
Din Ungdom at forandre.

Lær os at gemme, hvis du kan,
Som du, et freidigt Hjerter, —
Da kan vi vandre vidt om Land,
Dg lee ad Savn og Smerte.

Lad Verden kun gaae op og ned,
Lad Skjæbnens Strømme bruse, —
Her i dit Lø er lystig Fred
Dg trofast Sind tilhuse.

Du breder grøn din Vinge ud
Hvert Foraar og hver Sommer, —
Vor Stamme først faaer nye Skud,
Naar Efterhøsten kommer.

Fidel er du, som alle vi,
Regentsen er vor Moder, —
Dit Sind er sundt, din Tanke fri,
Og hver Student din Broder.

Taus og forsigtig stod du smukt
Med grønne Fjer i Hatten, —
Naar tidt Studenter gik i Bugt
Hver til sin Gang om Natten.

Dit Dielaag du tidt opflog
I Morgenlampens Lue, —
Og gav Studenten ved sin Bog
En Hilsen i hans Stue.

Og hørde du et Preat
For mangan cras Philister, —
Da har du Fyren ærligt sat
I sorte Bogs Register.

Men blev en ægte Musafon
Et Jubelhurra givet, —
Da rysted du din Fane grøn,
Dg Hjertet slog i Livet.

Dg hørde du et lifligt Qvad
Til Skjønhed og til Druen, —
Da hæved du din Pande glad
Dg stolt mod Stjernebuen.

Med Diet høit mod Himlen blaae,
Med Foden dybt funderet, —
Saa høit og dybt, som Tanker gaae,
Vi veed, du har studeret.

Dg derfor du, trods nogen Mand,
En Doctor os skal være, —
Dg Baaren, naar den gaaer i Land,
Hvert Aar dig skal creere.

Ei spørges Facultætet om:
Hvor høi du vel tør være? —
Du sender ikke Bud til Rom,
Hvad Farve du tør bære?

Thi Sort og Rødt og Violet
 Er Farver, du foragter, —
 Det friske Grønt er nok saa net,
 Naar frit man det betragter.

Men skal din Stjerne dale brat
 Engang i Livets Bølge, —
 Studenternes Hurra! Godnat!
 Dig skal i Graven følge.

Vandring og Opdagelse.

Den 5te Juli 1833.

Mel.: Ken Calad jag spår och tror.

C. M. Bellmann.

„Skjøndt forvænt til By og Buur

„Skal De gaae med mig en Tuur,

„De skal see en kraftig, syndig,

„Triff og yndig

„Skovnatur!

„Nu farvel, farvel Mama!

„Beggeto vi gaae herfra,

„Kloffen ni til ti, jeg tænker,

„Thee jeg skjænker

For os da. —

„Kom saa! lad os gaae gjennem Haugen og Lunden,

„Tag kuns en Cigar i Munden!

„Nu, farvel Mama!”

De vander, — han har Hast!

Peter binder Seilet fast,

Baaden gynger, hør, han synger,

Mens han klynger

Sig til Mast.

„Siig, hvorhen skal Reisen gaae?“

Det maae De nok bedst forstaae;

Blindt i deres Spor at træde

Er min Glæde, —

Føer mig saa!

„Lad os da til Furesø gaae, til Forandring,

„Om en ny og deilig Vandring

„Vi opdage maae.“

Der paa Baaden dybt i Siv

Baadsmænd snitter med sin Kniv.

„Ja, han lever smukt og stille

„Med sin lille

„Bakkre Biv!“

Her er Skoven høi og sval,

See, der bygges jo en Stald?

„Det er gjort, for nu i Sommer

„Gjæster kommer

„Uden Tal.“

Her jeg kan ei glemme Hr. Dumenils Rager,

Hundepoter, Bassebager,

Svendens Sommerbal!

Mindes De dog, tæt herved
 Var jeg Dem paa Arm afsted?

Ernestine jeg betænked,

Hun blev stænked

Dg op ned;

Men hun blev dog ikke vreed

For min Tølperagtighed,

Hun er from, hun sig bekjæmped,

Breden dæmped

Hun dog ned.

Ik, men hiin Lykfsalighed glemmer jeg aldrig! —

„Man maa aldrig sige aldrig,

„Er en Ting, De veed!“

Lad os see paa Prindsens Hoi!

Ei, hvor Blæsten dog gjør Stoi!

See til Svanen hist paa Søen,

Rundt om Den

Bort den floi.

Vindens Arme drifstigt flaae

Dem om Silkekjolen blaa,

Skjøndt forvoven han Dem favner,

Ei det gavner, —

Bort han maa.

Guder! hvor det glimter! jeg seer 'et! jeg seer 'et!

Skjærtet, hvidt, saa skjønt broderet,

Som vel Nogen saae.

Bid det Spurveffjul var mit!

See, hvor skjelmff det leger Tit;

Rundt om Vindverne den slanke

Green og Ranke

Snoer sig blidt.

Her skal boe en peen Madam,

Hende saae vi tidt og Ham,

Smukt agere, snildt at springe

Ei med ringe

Konst og Bram.

Men er det ei bedre, hvad her vi kan skue?

Skov og Sø og Himlens Bue,

Heste, Køer og Lam!

„Hvor var De forleden Dag?

„Christi Himmelfart? Behag!

„Hvi forsømde De Besøget?

„Da foreget

„Var vort Lag;

„Fætt'ren fandt kun Glæde i:

„Gaae med mig paa eensom Sti,

„Men der moersomt kun spadseres

„Kan i Fleres

„Compagnie!”

Do — det er dog Flere, det kan De ei nægte? —

„Nei, en Treklang gjør den ægte

„Kene Harmonie!”

„Sigt mig, hvor De sad og skrev

„Hiint forfleine Fuglebrev?”

Det var der paa Skrænt, ved Broen,

Hvor nu Roen

Langsamt drev.

Men det var dog meest paa Skromt!

Hvad mit Hjerter søler omt,

Kan ei synges, helst jeg tier,

Rimerie er

Da fordømt.

Men mit Hjerter heftigt al Skjønbeder,

Og det Maal af Saligheder

Har jeg ofte tomt.

„Hvorom talde vi dog før?“

Om en vakker fransk Monsør,

Som var med paa Græfertoget,

Han, som Kroget

Lige gjør.

„Han mig bad om mit Portrait!“

Naa? De skjænker ham vel det?

„Nei, De veed jo, hvem jeg lofte

„Det saa ofte?“ —

Det var Net!

„Men De skulde hørt ham saa vreed paa den Danske!

„En saa sølsom blandt de Franske

„Har jeg aldrig seet!“

Denne Huulvei er saa luun,

Lyngen nikker rød og bruun,

Rundtom myldre Blomster røde,

Hvide, bløde

Blad og Duun.

Vil De sidde? er De træt?

„Nei kuns gjøre Toilet;

„Haaret kildrer mig om Næsen,

„Dette Næsen

„Er ei net!“

Af, naar Binden leger med Blomsternes Stilke
 Og med Loffers fine Silke,
 Gjør den gandske ret!

Kom, Veninde! sæt Dem her
 Bag de tætte Tjørnetræer,
 Giv mig Hatten, jeg den holder,
 Den kun volder
 Dem Besvær.

Ei, hvor hurtigt og galant
 De mod Loffen Seier vandt,
 Fængslet blev den nu bag Dre,
 Stovlens Snøre:
 Baand De bandt.

Kinderne og Munden Dem blusse vermeille,
 Selv De er dog à merveille,
 Det er vist og sandt.

„Laan mig Uhret!“ — Det var smukt!
 Som et Speil det før er brugt;
 Haaret fiirligt ligger bøiet
 Ned mod Diet
 Fiint i Bugt.

„Vaaren har bag dette Krat
 „Tusind skønne Blomster sat,
 „Seg vilde plukke Dem tre, fire,
 „De skal fire
 „Deres Hat!“

Nei, jeg disse Blomster i Bogen vil bære,
 Og dem aldrig bortforære,
 Ei for nogen Skat.

Na, men see dog, see dog hist
 Noget gandske Nyt forvist!
 Der paa Pynten staaer Capellet,
 En forældet
 Gothisk Kvist.

Gyldent Korset staaer paa Top,
 Bagved vrimler Granens Trop, —
 Ned vi maae, hvor Bover trille,
 Hvis vi ville
 Maae derop.

Nei, det var da morsomt! en uventet Glæde
 Her forsigtigt maae vi træde
 Langs ad Klintens Krop.

Med ad denne Bankes Barm
 Vandree skal De ved min Arm!
 „Nei, her gaaer jeg bedst alene,
 „Lyngens Grene
 „Gjør os Harm!“

Dp igjennem grønne Kløft
 Over Gjærde, over Grøvt
 Kaster Soen os om Kinden
 Kaff med Vinden
 Kjole Svøft.

Kjæreste, min Frøken! De falder! De glider!
 Nei, De faldt dog ei, De skrider
 Let og net paa Taa.

Dp blandt broget Gruus og Sand
 Skyller Soen Skum og Band,
 Her jeg vil min Læbe kjøle,
 Jeg kan føle
 Tungens Brand.

Her paa disse skarpe Steen
 Gaaer kun Foden tung og seen,
 Hvis jeg maa, vil jeg Dem bære,
 Hift maa være
 Veien reen.

Bogt Dem dog, Alvilde! o! Smerte, o! Smerte!

Grusomt bløde maa mit Hjerte

For de spæde Been!

See, her staaer en Bænk til To,

Lad os slaae os lidt til Ro;

Alf, hvor godt bag Granens Skygge

Luunt vi bygge

Kan og boe.

Søen Solens Billed bær,

Droslen slaaer i Granetræ't,

Steile stige disse Trapper,

Hold Dem tapper,

Støt Dem her!

See nu kun, hvor Solen den blinker heroppe

Paa Capellet's gyldne Toppe

Og paa Ruden der.

Hillemænd! en Bænk til Ti,

Vi kun fylde lidt deri! —

Kan man see et Belvedere

Vel med mere

Phantasie?

Hele Søen for vor Fod,
 Skjen rød af Solens Blod,
 Landet speilt i klare Bøve,
 Rundt med Skove
 Dvergroet.

Der staaer nu Capellet; hvad kan det dog være?
 Gjerne brød jeg ind, paa Tre!
 Havde jeg blot Mod.

Skjen truer sort mod Nord
 Som en Fængselshvælving stor,
 Men mod Vest, hvor Solen hviler,
 Himlen smiler,
 Freden boer.

Dver Søens blanke Vand
 Gaaer en bred og gylden Rand,
 Skoven Kysten huldt omringer,
 Fikken springer
 Fast i Land.

Ned ad Bakken Heste og Køer nu stiger,
 Og bagefter langsomt sniger
 Dorff en Bondemand.

Himlen hvælver høit sin Gal,
Hør i Skoven Gjøgens Gal,
See hist Jarum, Rollekolle

Dg det bolde

Fredriksdal.

Skal vi spørge Fuglen ad,
Om hvor mange Aar i Rad
Deres Scepter De skal føre,

Dg os gjøre

Dagen glad?

Nei, vi vil ei fristes! thi taug den nu stille,

Da min Taare maatte trille,

Dg jeg traurig sad.

„Bliv ei melancholsk, min Ven!

„Kom, og lad os gaae igjen!

„Soen skummer hvid og bruser,

„Binden suser

„Over den.

„Denne Grangang er saa tyst,

„Her er mørkt, mens hist er lyst,

„Knap man hører Fuglens Trille,

„Bølgen spille

„Op mod Kyst.“

Seer De vel den Amor af Steen, det Spektakel!
 Han med Vind og Veir, den Stakkelt,
 Døied mangen Dyst.

Her blev Diet frit engang!
 Hvilken Udsigt, viid og lang,
 Hør, i Søllerød det klinger,
 Der det ringer
 Aftensang.

Dver Marken nu paa skraa
 Kan vi snart til Virum naae;
 Efter Gaaret springer Drengen
 Dver Engen,
 Hvor vi gaae.

Gaderne de vrimle af støiende Glutter,
 Hunden gjoede, Bedstemutter
 Op fra Rokken saae.

De er nok saa træt og varm?
 Hvil Dem trygt paa denne Arm!
 Aftenpust i Hasfelbuske
 Høres ruske
 Høit med Larm.

Gaaer jeg ei for stærkt for Dem?

„Nei, saa naae vi hurtigt hjem,

„Seer De, Skoven dækker Eggen,

„Snart vil Regnen

„Komme frem.“

Rast vi holde Skridt, som vi gik efter Moder,

Snart vi gjæste Deres Moder

I sit lune Gjem.

Laus er nu det Sangerchor,

Som i Lyngby-Skoven boer;

Fine Perlebraaber glide

Fra det hvide

Taageflor;

See, i Haugen noget Hvidt!

Det er Fruen! — Vi kun lidt!

Den Manoeuvre her med Porten —

Jeg har gjort den

So saa tidt.

Kjæreste min Frue! her har De os atter,

Her jeg bringer Deres Datter, —

Tørst og Appetit.

Til A. M.

Novbr. 1833.

Alt er nu saa koldt og raat,
 Stormen over Marken tuder,
 Regnen slaar paa Bæg og Ruder,
 Græsset ligger guult og vaadt;
 Grenen knager, Bølgen bruser,
 Binden bider som en Kniv,
 Og igjennem visne Siv
 Liig et Drgel huult den fuser;
 Over Haugens øde Gang
 Seer man Spurven eensom hoppe,
 Og i nøgne Bøges Toppe
 Høres ingen Fuglesang; —
 Ak! — og det var Skuepladsen,
 Hvor saa mangen Blomsterstikling
 Sandt sit Ungdomslivs Udvikling, —
 Borte er nu hele Stadsen.
 Paa den friske grønne Plan
 Sommerfugl, den lette Dandsen,
 Smukt forlystet vore Sandser
 Med sit korte Livs Roman;

Og paa Haugens pene Tillie
 Jordes mangt et Drama op
 Af den muntre Rosenknop
 Og den alvorsfulde Lilie;
 Der, naar Aftenduggen faldt,
 Har Nymphæer, Immorteller
 Underfulde, smaa Noveller
 Dem saa hemmeligt fortalt
 Om, hvad dybt paa Søens Bund
 Og i Kjempers mørke Høie
 Aldrig sees af Størets Die,
 Men af Blomsteralfen kun;
 Høit i Dagens Top foroven
 Var et rigtbesat Capel,
 Der et mægtigt Dønevæld
 Strømme led igjennem Skoven;
 Hver en Morgen prægtigt led
 Deres høitidsfulde Psalme,
 Men, naar Vestens Sky mon falme,
 Klang en Elskovshymne sød. —
 Der vi torde med hverandre
 Grit marschere, uden Gru,
 Og fra Bakken, **Rendez-vons**,
 See de tappre Skarer vandre.

Det var smukt, ihvor vi gif; —

Alt, hvor jevnt faldt ei vor Tale,

Ikke frygted vi Cabale

Eller nogen skarp Critik! —

Der De vandret har alene

Med det røde Shawl om Kind,

Saa med dybt fortryllet Sind

Ellekongen stod bag Grene;

Han usynlig rask sig skjød

Frem blandt Hyrens ranke Stammer,

Saae med sine Dines Flamme,

At De — spidsde Hvedebrød!

Godt, at han ei har forledt Dem!

Dog — De bli'er saa let ei skudt;

Nei, han selv vist blev caput

Første Gang, da han fik seet Dem.

Alt er sundet! — Egen staaer

Kuns endnu med Rest af Lovet,

Tusind Farver sank i Stovet,

Bølgen kold mod Kyften flaaer.

Nu hver Gartner maa i Tide

See sig for og være travl,

Han maa tætte luun sin Gavl

Og med Maatter Husets Side;

Og, hvis han er rigtig snild,
 Sine bedste Rosenblommer
 Sætter han, naar Vintren kommer,
 Ved en kunstig Sommers Ild.
 Falder Sneen saa i Lunde
 Læt og tyk paa Buss og Tjørn,
 Kan de søde Sommerbørn
 Dog saa trygt i Varmen blunde.
 Og saa Deres Gartners Glid
 Maa mit Hjerte helligt rose,
 At sin yndige Mimose
 Han forsigtigt bragde hid.
 Vi har sagtens ingen Kilder,
 Ingen Sommerfugle-Dands,
 Ingen Sø med grønne Krande,
 Intet Krat med muntre Driller;
 Nei, i denne Rumle-Bj
 Vent kun ei, min søde Frøken!
 Nattergalen eller Gjøglen,
 Eller Lærken under Skj.
 Regnen øser fra hver Nende,
 Droschken ruller tung og dorff,
 Og de vækkes kun ved Torff,
 Skraldemænd og Pindebrænde;

Grønt kun møder Deres Blik
 Paa Gardiner og Tapeter,
 Kun Livgardernes Trompeter
 Varte op med sød Musik.
 Sommerfuglen, B....e,
 Svæve vil, omkring paa Bræt,
 Og Parterre samt Parquet
 Glink med Haand og Fløite spille;
 For en fattig Dvebak skal
 De faae Dyresteg og Kage,
 For Spadseregang De tage
 Her til Takke med et Bal!
 Det er alt, hvad vi kan byde
 Dem for Landets Nektarbad;
 Hift laae Karpen Dem paa Fod,
 Her De faaer den tørre Tyde.
 Men for mig, hvis Navn her staaer,
 Var det Vinter her i Sommer,
 Men nu bliver, naar De kommer,
 Vintren til en yndig Vaar!

Flugten til Amerika.

Dengang da jeg var en lille Een,
 Dg havde begyndt min Skole,
 Dg havde faaet Støvler paa begge Been,
 Dg kasted min Blouse-Kjole;

Da var jeg ikke saa from som nu,
 Da havde jeg Been i Panden,
 Mit Blod var heedt og ilter min Hu,
 Jeg forstod mig kun lidt paa Forstanden.

En Middagstid mellem Tolv og Et
 Engang, var jeg rigtig i Vinden;
 Med Næven knyttet og Hjertet heedt
 Jeg stod, og med Taarer paa Kinden.

I Skolen jeg havde faaet et Nul
 For de første Declinationer,
 Mama havde skjændt for et lille Hul
 Paa de Casimirs Permissioner.

Dg Bagerens Nisse, som før var saa sød,
Hun stod nu og loe ved Porten;
Hun havde mig loved et Hjerte-Brod,
Det, saae jeg, hun gav til Morten.

„Nei“, tænkte jeg da, „det er for galt!
Langt meer, end jeg kan udholde; —
Det skal de Alle faae dyrt betalt,
Som mig denne Tort forvolde.

Nu flygter jeg bort til Amerika!
Dg naar Man saa er forlegen,
Hvor atter Man faaer en Peter fra, —
Ja — saa er Peter af Veien.“

Forbauset min yngre Broder, Emil,
Gav Slip paa Pidsk og paa Glæde,
Paa Ansigtet stod et usikkert Emil
Omtrent mellem Lee og Græde.

„Ja, hør du, Emil! du skal gaae med,
Som Brødre vi bør holde sammen;
Her er ei længer vort blivende Sted,
Hist finde vi Trøst og Gammen.

Den Lille han saae paa de nye Skoe,
 Dg glatted sin Blouses Folder:
 „Hvor lang er vel Veien, skal jeg troe?
 Dg mener du, Skoene holder?“

„Ja, længer der er til Amerika
 End til Tante Lise paa Landet;
 Men for at komme didhen herfra,
 Man seile maa over Vandet.

Men hvis man saa Farten overstaaer,
 Fortryder man aldrig Lobet:
 Man faaer til Foræring en Herregaard
 Dg Penge ovenikjøbet.

Med Sølv er Hestens Hov beskoet
 Dg Bognens Hjul beslaaet;
 Guldet det ligger dig for din Fod,
 Du bukker dig kun for at faa 'et.

Confectrosiner og Mandler der groe,
 I store Dufte de hænge
 Paa Træerne sammen, to og to,
 Dg koste slet ingen Penge.

Brystfukke du som Tvebakker seer,
Som Rugbrød Chocolate,
Med Sukkerfugler det hagler og sneer,
Dg regner med Limonade.

Dg Frihed har man endnu dertil
Fra Morgen til Aftens Ende,
Man spytter paa Gulvet, hvor man vil,
Dg lader Ciggarene brænde.

Man gynger den hele udslagne Dag
I deilige Buggestole,
Dg det kommer an paa Hvers Behag,
Om han gider gaaet i Skole!"

"Ja saa," sa'e den Lille, "saa er det et Ord!
Nu er da min Reise besluttet;
Min Appetit er just ikke stor
Til at komme i Instituttet.

Min Krydderkringle jeg henter endnu, —
Den skal gjøre godt paa Veien,
Dg saa den store Bibel, du?
Den, veed du jo, er vor egen!"

Med Billedbiblen i Favn han kom,
Mens Kringlen han bar i Munden; —
Saa stod vi lidt stille, og tænkte os om,
Thi bitter var Afskedsstunden.

Bort kjære, rolige Fædrehjem
Vi skulde for evigt savne; —
Da aabned Mama sit Vindue paa Klem,
Og raabde paa vore Navne:

„Emil og Peter! hvor skal I hen?
Hvad gjør I med Bogen paa Gaden?
Skynd jer nu strax herind igjen,
Nu kommer Dorte med Maden!“

Betuttede begge to vi stod,
Vor Reise gik reent i Glemme,
Og uvilkaarligt lystred' vor Fod
Den moderligt myndige Stemme.

Min Brede nedflog hendes blide Røst
Som Lynstraalen Eggestubben,
Jeg drukned min Sorg og fandt min Trøst
Paa Bunden af Sagosuppen.

Hemmeligheden.

"S Aften ved Skoven
 Der mødes atter vi,
 Hvor rislende Boven
 Sig snoer langs dunkle Sti;
 Naar Nattevinden sukker,
 Naar Rosens Kalk sig lukker,
 Da skal jeg ved dit Dre, ved din Haand
 Fortrylle sedt din Aand.

Meer Dødet, end Blikke,
 Har Trolldom i sin Magt,
 Og Dret tør drikke,
 Hvad Blikket ei faaer sagt;
 Og Haandens Die skuer
 Langt meer end Dagens Luer,
 Den er i Nattens Favn saa elskovsfuld,
 Og — taus — og tro som Guld.

Vær naadig, Du Søde!
 Forspild ei Elskovs Priis;
 Lad Solen, den røde,
 Ei see vort Paradis!

Dg aldrig bort Du trække
 Det mystisk-dunkle Dække,
 Der skjuler Himlen, Amor os har skabt,
 Thi da — er Alt fortabt!"

Hun svandt gennem Hækken,
 Saa let var hendes Tjød;
 Men eensom ved Bækken
 Sank Ungersvenden ned.
 Bildt blussende han pressed
 Sin hede Kind i Græsset,
 Dg kysset Sporet, hvor hun nylig stod
 Paa fine Jomfrusod.

End aldrig han skued
 Sin Elskovs Diamant,
 Dg Hjertet, som lued,
 I Mulm kun Lindring fandt;

Bag Mattens dunkle Kaabe
 Han torde ane, haabe;
 End aldrig hendes Dies Elfsøsglands
 Formæled sig med hans.

Naar Maanen ei væved
 Sit straalrige Rund,
 Og Poplen knap bæved
 I sommerdunkle Lund,
 Ved kratomgroete Kilde
 De mødtes da saa silde;
 Ved første svage Lærkeslag igjen
 Hun svandt, og af — hvorhen?

En Drom var hans Lykke,
 Et saligt Sværmerke;
 Det yndigste Smykke
 Hans Kjærlighed deri.
 Den underfulde Stemme
 Lod henrykt ham forglemme
 Al Bitterhed, som Livets Væld udgjød,
 Selv Sorgens Frugt blev sød.

Han maatte sig bøie
 For hendes Villies Lyn;
 Men Haanden blev Die,
 Og Jolelsen blev Syn;
 Saa elskovsømt og bange
 I Skjønheds Bolgegange,
 Den lærde bedre ham, end Diets Magt,
 De ædle Formers Pragt.

Han spørge ei torde: —
 Men hendes Flammeblod
 Ei komme til Drde
 Hans dybe Længsel lod;
 Thi hvert Klenod, hver Gave
 Af Paradisets Have,
 Som Kjærlighed har Kjærlighed betalt,
 Det skænked hun ham — Alt! —

Men midt i sin Himmel
 Hans Hjerte folde Dval:
 Blandt Ungmöers Brimmel
 I Kongeborgens Sal,

Blandt Pigerne, der vandse
 Paa Eng med grønne Krandsse,
 Blandt dem, som høste slink den unge Wiin,
 Han speided efter Sin.

Åk, er det vel Hende
 Med denne runde Arm?
 Hvis Kinder hist brænde?
 Som har saa fuld en Barm?
 Mon jeg vel Armens Bidie
 Har fletted om den Midie?
 Mon denne Læbe, frisk og rød og sund,
 Vel kysset har min Mund?

Hans Bryst blev et Fængsel;
 Og stadigt boede der
 En brændende Længsel
 Et rasende Begjær,
 At under Himlens Bue
 Han maatte hende skue,
 Og henrykt vise Solens Blik den Skat,
 Han fandt i dunkle Nat. —

Sig Mørket nedsænked,
 Da mødtes de i Lund,
 Dg fastere lænked
 Ham til sit Hjerte Hun;
 Men da i Nattens Stille
 Hun atter flygte vilde,
 Da fulgde han langs Bækkens frumme Bugt
 Den Hemmeliges Flugt.

Langs Haugernes Mure
 I Stadens Labyrinth,
 Hvor Vengstelser lure,
 Han fulgde hende blindt;
 I et Pallads hun svinder, —
 Snart Dagen bleeg oprinder,
 Dg viser ham, saa mat og feberfold,
 Dets store Adelsffjold.

Mens sittrende banker
 I Hjertets Dyb hans Blod,
 I Slottet han vanker,
 Stærk af fortviolet Mod;

Igjennem gyldne Sale,
 Som Morgenstraaler male,
 Han iler, og den hulde Skygge naaer,
 Dg — taus for hende staaer.

Der stod hun, den slanke,
 Den herlige Gestalt,
 Saa fiin som en Ranke,
 Dg dog saa fyldigt Alt;
 Men Elørets Fjod tilhylled
 Den Læbe, ham fortrylled,
 Dg Panden, Diets Lys, det rige Haar
 Bag tætte Laage staaer.

Da — langsomt hun hæved
 Fra Panden Elørets Fjod, —
 Dg rædsomt han bæved
 Fra Jæse ned til Fod!
 Med stive Blik han stod der,
 Liig Marmorgudens Broder,
 Som kunstigt hugget, dødningsbleeg og smal,
 Bar Skøienes Portal.

Et Død han ei mæler,
 Bevæger ei sin Haand,
 Skjøndt tvungen han dvæler
 Med Rædsel i sin Nand;
 Med vild og haanlig Latter
 Hun sænker Sløret atter,
 Da støder han sin Haand mod fæle Syn, —
 Og flygter som et Lyn. —

Bag Fjeldenes Rygge
 I dybe Granedal,
 Hvor Munkene bygge
 Og Kilden rinder sval,
 Der saae man taus ham vanke,
 Og een var kun hans Tanke; —
 Men aldrig han sin Løndom fik udsagt, —
 Den blev i Graven lagt.

Dandsen i Skoven.

Nu har jeg feiet og redt Seng,
 Og Davren er til Ende;
 Nu skal du, Paul! min lille Dreng,
 Til Skovs og hente Brænde.

Der ligger Sis paa Sø og Eng,
 Derunder slumrer Boven,
 Og Ved har Stormen fældt i Fleng,
 For Fattigfolk, i Skoven.

Den Vinter er saa haard og flem,
 Saa Sult og Nød os kve
 I Rævens Hule, Bjørnens Hjem,
 I Fattigkones Stue.

Jeg haaber, du er ei forknyt,
 Men kjæk du gaaer og samler;
 Thi er du nu forsagt, — saa hyt!
 Naar Trommesfindet ramler.

Dg bringer du en dygtig Dragt,
Saa stor, som du kan bære,
Da skal du, som jeg tidt har sagt,
Min egen Pusling være!"

Den Lille med et Hop, et Greeb
Gik trukket ned fra Knagen
Det halvopslidte Hampereeb,
Dg gav sig strax til Sagen.

Han knappede sin Kofte trang,
Dg tog sin lodne Hue,
Dg varmed Haanden nok engang
Bed Ardens sjunkne Lue.

Glink gleeed han hen ad Byens Park,
Dg sloited med det Samme,
Saa sprang han lystig over Mark,
Dg svandt bag Bøgens Stamme;

Bed hvert et Skridt den lille Fod
I dybe Løv han planter,
Han klapper Rindens Rosenblod
Med sine uldne Vanter.

Med slittig Haand, med Diet glad
 Det tørre Qvas han sanker,
 Mens til sin Moer og Middagsmad
 Han sender sine Tanker.

Da rasler det bag Grøvt og Grav,
 Da knaser det i Tjørnen;
 Med tunge Fjed, i Luntetrav
 Fra Krattet kommer Bjørnen.

I strakte Lob det slunkne Skind
 Om Bugen slaaer i Rynker,
 Den brummer huult; ved hvert et Trin
 Det brede Hoved synker.

Da visner Rosen paa hans Kind; —
 Skjøndt nok saa snild og tapper
 Han veed ei ud, han veed ei ind,
 Og Hjertet heftigt klapper.

Bleeg springer han til næste Træ, —
 Hans Fodder var ei sene, —
 Og svinger sig ved Haand og Kne
 Høit op paa tykke Grene.

Men Bamsen er en sikker Mand,
 Han klatter som den Bedste!
 I høie Fristed snarligt han
 Den stakkels Paul vil gæste.

Da rasler atter Green og Krat,
 Dg gennem Løv og Buske,
 Han seer Graaulven, den Krabat,
 Saa jevnt til Træet lufte.

Uf Diet gnistrer blodig Brand,
 Sit Hyl den ei kan tvinge,
 Dg søger dybt sin sultne Tand
 At slaae i Bjørnens Bringe.

Men med en vældig Drevaß
 Den Gamle ham modtager,
 I Skoven klang det tunge Dast,
 Dg Ulvens Kindbeen knager.

Med glubfke Hvinen foer den ind,
 Som paa et Udsel Ravnen,
 Dg som med kjælent Bennesind
 Den styrted ham i Favnen.

Tæt Bjørnen med sin brede Lab
Ham krystet til sit Hjerte,
Mens Ulven gav ham Kys og Klap
Langt fleer, end han begjærde.

De sukkede, de nysde rødt,
De iegode Benner,
Dg smilede saa honningsødt
Med deres hvide Tænder.

De valsed rundt med Brøl og Støi
Om Bøgetræets Rødder,
Smaaqviste, Mus og Blade fløi
For deres rappe Fødder.

Peent feiet blev den runde Plads,
Hvor Dandsen de opfered',
En sang Diskant, den Anden Bas, —
Det var en Lyst at høre 'et!

Duetten skingrede saa stygt
Med Gjenlyd høit i Skoven; —
Men Gutten sad paa Grenen trygt,
Dg titted ned fra oven.

Skjøndt snart han gjøs, og snart han løe,
 Var han dog glad i Grunden;
 Han vidsde jo, han havde Ro,
 Mens de holdt Val i Lunden. —

Af Sengen mat, af Dandsen varm,
 Af Kys og Favntag mætte
 Med brustne Blik de Arm i Arm
 Sank om, til Døden trætte.

Ud strømmet Blod af Begges Hals,
 Det fik en traurig Ende!
 At dette var en usund Vals,
 Maa vel enhver bekjende?

Forsigtig ned fra Træet steeg
 Den lille Purk paa Jorden;
 Han var lidt ræd, han var lidt bleeg;
 Men snart han kom i Døden.

Han flapped Ulvens stride Skind:
 „Du var min Ven i Nøden,
 Skjøndt det nok aldrig faldt dig ind,
 Du stred for mig og Døden!“

Han ruffed Bjørnens Dresslip:

„Saa nødig som du vilde,
Saa gik du dog af Stegen glip, —
Det var dog rigtig ilde!“

Han sankede sit Dvas paany,
Dg fik det paa sin Nakke,
Dg vraltende han gik til By
Alt over Eng og Bakke.

Høit Kloffen Klang i klare Lust,
Saa glad han monne lytte, —
Der stod en liflig Rjøkkenduft
Ud fra hans Moders Hytte.

Knap sad han der ved Mælk og Grød,
Var reent af Mindet svunden
Graaulvens Sang og Skræk og Nød
Dg Bjørnens Dands i Lunden.

Men Drengen var, da han blev stor,
En Greenadeer saa bister; —
Af Bjørnens Pels var Huens Foer,
Af Ulvens hans Tornister.

Alfens Brud.

I.

Glimrende Hækken bæved
 I varme Sommerluft,
 Om Pavillonen svæved
 Den brune Mokka's Duft;

Herrer og Damer krandsed
 Den sørlige Altan,
 Smaaapigerne de dandsed
 Nede paa grønne Plan.

Der dandsed Alfild liden,
 Med gyldenblanke Haar;
 Binger gav hende Tiden,
 Hun var kun fire Aar.

Som Hyacinthens Stengel
 Saa smidig, rank og rund,
 Med Emil, som nys en Engel
 Havde kysset hendes Mund.

De store Dine straalde
Med sær dybsindig Skik,
Knap Nogen længe taalde
Det tankerige Blik;

Som havde alt hun kunnet
See klart i Hjertets Nat,
Som havde hun udgrundet
Livsgaadens dunkle Skat!

Hun svæved om i Flokken
Liig Musen, tyst og let,
Saa Binden danned af Lokken
En Glorie, — et Net. —

Med Et var hun forsvundet
Af den stoiende Sværm,
Hun havde Veien fundet
Bag Bogelundens Skjærm.

Gjennem de krumme Gange
Hun ilede hidned,
Hvor Aaen, som en Slange,
Slitted den grønne Bred.

Hvor Bøgen i Boven hængde
 Sin Løvduff, grøn og lys,
 Som om den rigtig trængde
 Til kjøligfriske Rys;

Hvor dybt sig Broen. speiled,
 Dg Græsbænken stod,
 Dg Aakanden seiled,
 Løstrevet fra sin Rod;

Der satte sig den Lille,
 Dg med sine Dine blaae
 Hun takkefuld og stille
 Ud over Vandet saae.

2.

Et sad hun ene længe; —
 Thi langs med krumme Kyst
 En Svane saaes fremtrænge
 Sit Alabasterbryst.

Til Pletten, hvor hun smilde,
Den tyft og kjælen flød,
Dg standsed der, og hvilde
Sit Hoved i hendes Skjød.

De var saa gode Benner!
I Skovens stille Paulun
Med sine spæde Hænder
Hun strog de skjære Duun.

Blidt løfted den sine Vinger,
De danned en Bærestol;
Ung Alfild let sig svinger
Paa den levende Gondol;

Fra Breddens grønne Skraaning
Hun steeg paa Svanens Ryg,
Dg sad som en lille Dronning
Saa sikkert og saa tryg. —

Mens Svanen Farten stilled
Under Broens høie Hal,
Stolt saae den paa sit Billed
I det flebne Kristal;

Dg Billedet — det fulgde
Med paa den vaade Sti, —
Det var ret, som det dulgde
Kun slet sin Jaloufie.

Som Vagt i grønne Pandser
Stod Sivets ranke Trop,
Med tusind spidse Landsfer
Dg Blomsterfane paa Top.

Fra Buss og Træ paa Landet
Langs Aaen fjern og nær,
Fra Lillierne paa Vandet
Der myldred frem en Hær;

En Hær af Alfer hvide,
Guldgule, røde, blaae
Ud af hver Blomst med blide
Dine paa hende saae.

Det var de vilde Under
Dg Rørdrummen i sit Skjul
De klapped i deres Hænder
Dg slog paa Pauken huul;

Mens Isken, Droslen og Gjogen
Med Sidsken og Stæren til,
De sad i Ellen og Bøgen,
Og gjorde klingende Spil.

Bagefter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun;
Men Alfhiid, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

3.

Hvor hængende Grene skjule
Bredten for Himlens Syn,
Sig aabner en hemmelig Hule
Ind under Bankens Bryn.

Derind sig Svanen vendte
Med sin kostbare Fragt, —
Hun frygted ei, hun kjendte
Den underjordiske Pragt.

Opheu i vild Uorden
 Smykked det runde Portal;
 Langt skjød sig under Jorden
 Den dybe, klare Canal.

I Mulm end Bæggene stode
 Paa begge Sider tyst
 Med Huler, hvor Smaaafolk boede, —
 Snart blev der Larm og lyst.

Som vimse, vevre Rotter
 De listefulde Smaa
 Foer frem af deres Grotter,
 Og ned paa Toget saae.

Lig Drueklaser hang de
 Paa Rødder, Steen og Mus,
 Ud over Bandet svang de
 Brogede Lys og Blus.

Langs Grotternes Gelænder
 De stod i Tusindtal,
 Og slog med bitte Hænder
 Paa rungende Metal;

De blæste i blanke Tuber,
Og sang med klinger Røst,
Det lød gennem dybe Gruber
Igjen fra Jordens Bryst.

Men efter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun,
Ung Alfild, den lille, kjække,
Sag stolt med smilende Mund.

4.

Snart hæved sig Hulens Bue,
Bredt Vandet sig udgjød
I Solens friske Lue
Guldgul og purpurød.

En Sø, en Dal med Skove
Modtog dem i sit Skjød,
Ind paa den sølvblaae Bove
Saa sagteligt de flød;

Saa blidt, som Skuden lægger
Sig ind i Hjemmets Havn,
Som naar en Moder strækker
Mod Barnet omt sin Havn. —

Paa Søens Saphirflade
En De, smaragdgrøn, laae,
En Lind med brede Blade
Rneisebe høit derpaa.

Paa Dens bløde Tillie
Ung Alfild let sprang ned,
Hun stod der som en Lilie,
Plantet i grønne Bed.

Men Svanen var brat forsvundet, —
En deilig Dreng der stod,
Om dunkle Lof var vundet
Rubinens røde Blod;

Og det var Alfers Konning!
Med Rosen i sin Haand,
Han gav sin lille Dronning
Til Scepter en Lillievaand.

En Krands af Blomstergrene
 Hun fik om Panden lagt,
 Hvert Blad var mørkblaae Stene,
 Bundne ved Guldets Pragt.

En Virak Sommer vinden
 Ud over Dalen bar,
 Og Begge stod uuder Linden, —
 Da klang en Jubel klar;

Thi rundt paa Dal og Høie
 Fra Busk og Blomst og Søe
 Sig Alfer monne høre
 Mod den lyksalige De.

I Aftensolens Forgylding
 De slagred, svømmed og sprang,
 Den unge Dronnings Hylning
 Tolkede deres Sang. —

Han vinked, med Alvorsmine, —
 Da svam fra Dens Strand
 Hver smilende Undine
 Over til Skovens Rand;

Han Rosen langsomt hæved, —
 Og Luftens Alfes fløi
 Fra Den bort, og væved
 Et Net over Skov og Høi;

Som Lærker, naar de strækkes,
 Og susende bortflye,
 Saa Nabomarken dækkes
 Af Tusinder paany.

Den unge Konge ledte
 Sin Dronning, spæd og siin,
 Did, hvor et Teppe sig bredte
 Under Lindens Baldachin.

Paa Fløielsbolsfire hvide
 Han satte den unge Viv,
 Og hvilte ved hendes Side
 Med Armen om hendes Liv.

5.

Der var som Døden stille
 Over den hele Dal;
 Da hvidsked han til sin lille,
 Sin yndige Gemal;

Selv Blomsten ei kunde høre't,
 Som torde ved Thronen staae,
 Endskjøndt den spidsede Dret, —
 Da talede han saa:

„Ser Gange i denne Sommer
 Var du, min Dronning! her;
 Den syvende Gang, du kommer,
 Af! det den sidste er!

Langt, langt jeg maa bortvandre
 Fra dig, min søde Brud!
 Ei mægter jeg at forandre
 Den evige Skjæbnes Bud.

O! Dage, gjennembævede
 Af Fredens milde Glæds!
 O! Dage, tæt indvævede
 Af Glædens Perlekrands!

D! Livlighed og Latter!
 D! Venlighed! o! Lyst!
 Naar skal jeg aabne atter
 For eders Sværm mit Bryst?

Vandrer jeg som i Fængsel
 Til fjerne Land og Flod,
 Skal Mindet dog vække Længsel
 Og Længslen Haab og Mod.

Vi dansed her i Engens
 Dvægende Blomsterduft,
 Til Fløitens Klang og Strengens
 Sittrede Vand og Luft.

Til Vethren vi dig bare,
 Og viisde dig Stjernens Gang,
 Og med den svævende Skare
 Du daled igjen paa Bang.

Jeg Arm om Midien slog dig,
 Og flet over Søens Skjød;
 Da raabde du, at jeg tog dig
 Jo som et lille Brød!

Hver flaggrende Libelle,
 Hver broget Dm, som krøb,
 Hver Blomst dig maatte fortælle
 Sit Navn og Levnetsløb.

Vi overgivent spøgde
 I Kildens kjelige Bad; —
 I Busken jeg dig søgde,
 Hvor stille skjult du sad.

Hos Storken og hos Drenen,
 Hvor Vinden leger frit,
 Hos Nattergalen i Tjørnen
 Aflagde vi vor Bisit.

Jeg reed paa Hjorten lette,
 Du paa den hvide Hind,
 Rask over Skovens Slette
 Gik det jo som en Vind.

Vi hilste Daadryflokken
 Og Markens bitte Muus,
 Haren, Ræven og Brokken
 Udenfor deres Huus.

Vi lod os sagte glide
Dybt ned i Schachten steil,
Dg saae vort Billed skride
Langs ad Kristallens Speil.

Gjennem den dunkle Gyde,
Hvor smaa Svartaler boe,
Hørde vi Sølvets flyde,
Dg saae Guldtræet groe;

Hvor kunstigt Alfer male
Rubin og Amethyst,
Som siden stolt tør prale
Paa skjønne Pigers Bryst. —

Naar trætte af Sommervarmen,
Vi sad ved Kildens Bæld,
Greeb du mig under Armen,
Dg bad: „fortæl, fortæl!

Hold nu, hvad du har lovet, —
Fortæl mig noget, du!
Saa jeg fryser om mit Hoved
Af Angest og af Gru!“

Da lod din Aand jeg følge
 Mig gennem Livets Skræk,
 Over den brusende Bølge
 Fløi vor Tanke kjæk.

I Storm, ved Lynets Flamme
 Paa vilde Klippehøst
 Hørde du Dødens Jammer
 I Skibbrudnes Røst.

Hvor Retterstedet stander
 I Maanens matte Glands,
 Saae du de blege Pander,
 Og Hæres fæle Dands.

Paa Bindeltrapper og Gange
 I skumle Borgruin
 Jeg viisde dig Gjenfærd lange
 Vandre i hviden Lin.

Jeg skildred dig lede Snoge,
 Som ruge i Klipperist,
 Troldkvinderne, som koge
 Den hemmelige Gift.

Dg naar du saa blev bange,
Dg Kinden blev lidt bleeg,
Gjenlokkede Alfes Sange
Roserne, som hortveeg."

6.

Der var som Doden stille
Over den hele Dal;
End hvidsfed han til sin lille,
Sin yndige Gemal:

"Ak, nu jeg maa bortvandre
Fra dig, min Dronning prud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjæbnes Bud.

Skjøndt Mindet vil smelte sammen
Med Tidens graadige Flugt,
Skal dog vor Leeg og Gammen
Bære dig liflig Frugt.

En Rigdom dig nu tilhører,
Dens Værd ei aner du,
Sig i dit Indre rører
En umaalt Verden nu.

Først Alt vil gandske svinde; —
Men som det skjulte Fro
Bil det i Hjertet inde
Gjemmes, og aldrig døe.

Lidt efter lidt skal stige,
Dig ubevidst, af din Aand,
Hvad her i Alfens Rige
Blev nedlagt af min Haand.

En Salvelse jeg give
Dig vil, at Alfens Liv
En Digterinde maa blive, —
Det skønne Digt — dit Liv!

Som Solens Blink udslække
Blomster i broget Rød,
Skal dine Emil opvække
Hjerter til sværmerisk Død.

Thi Sangeren, vil man sige,
 Velsigner høist sit Hverv,
 Naar han en deilig Pige
 Tør offre Sangens Skjærv.

Dg fra mit Land, det fjerne,
 Du skal af Alfer smaa
 Om din Skjønhed at værne
 En kraftig Livvagt faae:

Sundhed, den stærke Terne,
 Dg Ynde, med Resenqvist,
 Skal følge dig, min Stjerne!
 Dg — Skjæmerie tilsidst.

Den Første skal farve mørke
 De gyldne Haar, og smukt
 Dig strømme sin varme Styrke
 I Blodets Purpurflugt.

Den anden skal Foden føre
 Dg boie rund din Arm,
 Dg tugtigt dig omsløre
 Din Hofte og din Barm.

Den Tredie i en fornøiet
Men ubevogtet Stund
Skue dig dybt i Diet
Dg kysse dig paa din Mund!"

7.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal, —
End hvækked han til sin lille,
Sin yndige Gemal:

„En Pligt jeg dig paalægger,
En Bøn jeg beder kun,
Før jeg dig Haanden rækker
I Affkeeds bittre Stund:

En mægtig Gnist der flammer
I hvert et jordisk Bryst;
Skjøndt den fra Himlen stammer
Avler den Sorg, som Lyst.

Den er det, som forbinder,
 Og som adskiller brat,
 Den er det, som forblinder,
 Og Dagen gjør til Nat.

Bed den af Slummer jages
 Saa mangen evig Sorg,
 Naar bedst man troer, der tages
 Et Paradiis paa Borg.

Du kjender ei dens Vælde!
 Af, kun en stakket Stund
 Formaaer i Stov at fælde
 Dig Fredens hellige Lund.

Nei! elske maa du ikke!
 Fatter du vel det Ord?
 Vel ane dine Blikke
 En Hemmelighed stor?

Til evig Dval og Smerte
 Blev, Afbild! jeg fordømt,
 Hvis een Gang blot dit Hjerte
 Om Kjærlighed fik drømt.

En Mand af Støvets Gæste,
Med Kjole og Trisur,
Sig skulde fræk formaste
Mod din Æther-Natur?

Jeg skulde see dit Dies
Violblaae, dybe Glands
Forene sig og føies
Saligt til Eet med hans?

Jeg skulde see, han førde
Dig som sin Eiendom,
Hvor Ingen Sukket hørde,
Dg ingen Hjælper kom?

Jeg skulde sindig taale,
At han med ublue Blik
Begjærligt skulde maale
Hver Yndighed, du fik?

Nei! Gnisten maa ei tænde
Hos dig sin falske Pragt!
Ak, nei! du maa ei kjende
Dens frygtelige Magt!

Seg evigt den vil slukke,
Mens reent er end dit Bryst,
Dg aldrig skal du sukke
I Elskovs Dval og Lyst.

Seg rækker dig Glemsels Honning, —
Tøm ud den søde Drif!
Dg giv mig, Alfhibd! min Dronning!
Dit sidste, ventlige Blik!"

En Balmublomst han plukked,
Den stod ved Thronens Rand;
Dens Bæger han oplukked,
Da fyldtes det paa stand,

Med Gispolens Kulde,
Med Glemsels Slummerviin;
Han holdt det for den Hulde
Til Læbernes Carmin.

Hun saae paa ham, hun sukked,
Hun tomde det til Bund,
Dg da hun havde druffet,
Sank hun i dyben Blund.

Der blev som Døden stille,
 Svundet var Alfes Dal,
 Rens Vandet hordes trille
 Og fiernt en Nattergal.

3.

Aftenen alt udbredte
 Sit hemmelige Flor,
 Moderen ængstelig ledte
 Efter sit lille Noer;

Da fandt hun endelig Pigen
 Sød slumrende paa Jord,
 Med tusind Dine, nysgen
 Stod rundt et Blomsterflor.

Og vaagen Alfes fandt sig
 I Græs ved krumme Aa,
 Om hendes Loffer vandt sig
 En Krands Violer blaa.

— Hun vorde, riig paa Ynde,
 Som Alfén havde sagt,
 Tidligt sig lod forkynde
 Aandeverdenens Magt.

Sig hendes Sødhed væved
 I mangel Tanke Gang,
 Saligt Sangeren bæved,
 Naar han om Alfild sang.

Hun blev, som hendes Moder,
 Baade fløgtig og from,
 Men — under Barmens Kloder
 Slet ingen Barne kom.

Vel Beilere kom der mange, —
 Men iisfolde Blif
 For deres Sukke lange
 Var al den Trøst, de fik.

Ei mægted Stovets Sønner,
 I Kjole og Trisur,
 At boie med Elskovsbønner
 Den ætheriske Natur.

Men trods det kolde Hjerte
 Havde hun freidigt Mod, —
 Kuns dem det voldte Smerte,
 Som laae for hendes Fod.

De to Cousiner.

I.

Gi langt fra Hovedstadens Muur
 Ved Landeveien, inde
 Hvor Graner om en stille Plads
 En Tørnekroner vinde;

Der mødes Vogne, Mænd til Hest,
 Indsvøbt i Kapper lange;
 Knap dæmrer Lys i Østen svagt,
 End slumre Lærkens Sange.

Der er saa ængsteligt, saa tyst,
 Med Graat er Himlen tjeldet;
 Nysgjerrigt taus, som hvissende,
 Staaer Gran mod Granen hældet.

De stige ned af Hest og Vogn
 Med alvorfulde Miner;
 De hilse koldt, — og tre og tre
 Hver til sin Kant hentriner.

De tale sagte, — give Vink, —
 Paa Sletten Skridt de maaler,
 Paa udbredt Rappe knæle de,
 Og lade to Pistoler.

Og Tvende træde særskilt frem,
 De Andre bort sig fjerne; —
 Bemodig skuer ned til dem
 En mat og eenlig Stjerne.

Den Ene er en kraftig Mand
 Med graaet Haar om Panden;
 Som Pilen smækker, hvid og rød,
 Blondhaaret er den Anden.

Den Ene i sin grønne Frak
 Kun Mod og Fasthed varne;
 Den Andens Hjerter dækkes af
 Den blanke Ordensstjerne.

Den Ene med et roligt Blik
 Og fast i Fod og Haanden;
 Den Anden, vild af Diekast,
 Og myg, som Espevaanden.

Den Ene med en hellig Sags
 Fortrøstning i sit Hjerte;
 Den Anden, som der pined ham
 Et Helved, fuldt af Smerte.

Den Eldre gjorde Tegn Fred til —
 Med Alvor, strængt han fordred;
 Den Unge med et haanligt Smil
 Til Blod og Dom beordred.

Der faldt to Skud; — men til sin Vogn
 Blev kun eet Legem baaret;
 Den brede, dunkle Blodstrøm skjød
 Med Magt igjennem Saaret.

En Ungersvend paa Græsset laae,
 Med blonde Lok om Tinden;
 Da Østens Rose blomstred frem,
 Saa faldmed hans paa Kinden.

Da Morgensluften sendte frist
 Sit første Pust i Lunden,
 Saa listeb sig det sidste Suk
 Ham bævende fra Munden.

2.

Saa døsig, lummer og saa tyst
Er Sommermiddagsstunden,
Kun Gjogens fjerne, svage Kluf
Høres fra Hasfellunden.

I Jægerhusets Lindegang
Udenfor Haugestuen
Der sidde To, hver paa sin Bænk
I Skyggen, under Buen.

Den Eldre spær det grove Lin,
Bleeg er hun som Jasminen,
Men som Provencerosen rød
Og søldig er Cousinen.

Hun glimrer liig en Sommerdag,
Og med de hvide Hænder
Heel tankeløst i Schillings Bog
Hun Blad paa Blad omvender.

Den grønne, bløde Silke sødt
Røber de runde Former,
Og Barmens høie Bolgeslag
Hvor det i Dybet stormer.

Dg der er ikke talt eet Ord,
 Lydt høres Bien surre,
 Dg i Cousinens Silkeskjød
 Den hvid: Killing knurre.

Men der blev dog en Tale ført
 Saa fuld af Jld og Smerte;
 Men den til Ordet at betroe
 Af intet Sprog de lærde.

Den blege Kone sender tidt
 Over sit Eystoi bøiet
 Cousinen en vemodig Strøm
 Af Uengstelse fra Diet.

Dg fra Cousinens Dine blaae
 Lynhurtigt faaer hun Svaret;
 Men bag det listigt skønne Blik
 En Rædsel laae bevaret.

Et Posthorns indholdsfulde Klang
 Høit skinger hist ved Kroen,
 Dg hurtigt høres Hestens Trav
 Med Bulder over Broen.

Et Brev hver holder i sin Haand,
 Og Hænderne — de sittede;
 Begjærligt sugte Vinene,
 Men Smilene er' bittere.

De folde hver sit læste Blad,
 Og Blikket mødes atter,
 Og uden Ord, med Gysen de
 Hinandens Tanke fatter.

Den hvide Rose blussede høit
 Som Foraarsmorgentøden;
 Den Røde sad, som paa en Grav
 Et Billede af Døden.

Den Første hviskede: „Tak, o Gud!
 At du mit Alt har skaaet!“
 Den Anden taug, stod op, men sank
 Blandt Roserne hendaanet.

3.

Han kom til Hjemmet, nat og mørk,
Med Sved og Støv i Haaret;
Han bar en Smerte i sit Bryst,
Men, af! man saae ei Saaret.

Med intet Død, ved intet Blik
Lod sig hans No forandres;
Han vilde bære stærk sin Vægt,
Sin egen — og de Andres.

Sin fromme Hustru stirred mildt
Han i det klare Dø;
Ydmyget, sønderknust han saae
Den unge Blomst sig bøie.

„Kom, læg dit unge Hoved her,
Kom, græd i mine Arme!
Her ved mit Bryst din kolde Kind
Jeg gjerne vil opvarme!“

Hun segned paa Divanen hen,
Hun taug, men Døet flammed,
Med runde Arm omkring hans Hals
Et Navn hun sagte flammed.

Da løsde Graad den stumme Dval,
 Og Smerten strømmed over,
 Med paa de hvide Skuldre fled
 De gule Haarets Døder.

Det matte Dielaag sank i,
 Den blege Mund stod aaben,
 Men, stærk ved Smerten, trængte sig
 Fra Diet Perledraaben.

Med Arm om hendes smækkre Liv,
 Med Haand bag hendes Hoved,
 Med Munden tæt ved hendes Mund
 Han sin Beretning voved.

„Du stakkels Barn! — hans Svar var kort, —
 Hans Ord var koldt, — han spottet
 Et Navn, ham før saa dyrebart, —
 Han ved min Dval sig gottet.

Jeg tigged ydmyg, paa mit Knæ,
 Men lukte var' Hjertets Beie,
 Da voved jeg at friste det,
 Som ei er heelt mit Eie.

Jeg vilde skaant, — jeg maatte ei,
 Han tvang med Haan og Kulde;
 Hans sidste Tilsagn fik, desværre,
 Mit Svar igjen tilfulde.

Jeg opgjort har hans Regnebræt,
 Jeg hævnnet har din Ære, —
 Du faaer en blodig Seierskrands
 For den, du ei tør bære."

Cousinen taug, og bleg som Løg
 Hun vakled ud af Stuen;
 Men ængstelig, om, hvorhen hun gaaer,
 Bevogter hende Fruen.

4

Den hede Sol er dalet ned
 Bag sjerne, dunkle Skove,
 Nu Hjorten ligger i sit Skjul,
 De dybe Enge, sove.

Ved Skovens Rand en Hytte staaer
 Ei langt fra Tørvegraven,
 Med matte Løv sig krummer der
 Et Hylde træ i Haven.

Cousinen staaer ved lave Dør
 Og lytter til, hvor inde
 I Kamret tysser paa et Barn
 Den gamle Stodderqvinde.

„Die stille Barn! grøed ikke meer,
 Luk Diet til, du Lille!
 Din Fader kommer snart herhid,
 Han al vor Sorg vil stille.

Vær rolig, Barn! du søde Barn
 Snart vil du lee og smile;
 Din Moder kommer snart herhid,
 Og luller dig til Hvile!”

Ud aabne Dør hun traadte ind,
 Og sig i Stuen stillede,
 Som, stolt med en Medeas Blik,
 Et herligt Marmorbilled.

Thi Hævnen staaer med grusomt Træk
Paa Mund og Pande malet; —
Hun knuger Drengen tæt i Favn,
Dg svøber ham i Shawlet.

Saa styrter hun af Hytten ud
Igjiennem Mosens Laager; —
Men — om den stakkels Piges Fjed
En venlig Engel vaager.

5.

Der staaer en Brønd paa Heden, langt
Fra By og Huus og Hytte;
Dg fire runkne Bidietræ'r
Som Vagter den beskytte.

Der er saa øde fjern og nær,
Gi Fuglens Qvidder lyder,
Kun Lidsen døsig kryber frem
Blandt Tidfler og Skarntyder.

Her vandrer Dvæn ei til Bænds,
 Og Egnens Malkepiger
 Med Bøtte, Stol og Malkefrands
 Den skumle Plet undviger.

I Middagsheden giftig Dunst
 Forvirrer Vid og Sandser,
 Ved Midnat Ellekønen vildt
 I Mosetaagen dandser.

Cousinen styrer did sin Fod,
 Hun over Heden springer,
 Saa Haaret, liig et gyldent Floi,
 Bagefter hende svinger.

Men aandeløs ved Brøndens Rand
 Hun standser brat sin Flen; —
 Thi Ellekønen, rank og hvid,
 Hun svæve seer ved Pilen.

Hun løfter Barnet over Brønd,
 Mens Diet ræd hun vender; —
 Da føler hun sin hede Arm
 Berørt af flamme Hænder.

Med Skrig hun slap; — men intet Pladse
 Fra dybe Kjedel hordes,
 Det var, som om den Lille af
 En venlig Arm bortfordes.

Ud over Sletten Pigen foer,
 Dg svandt i Taageregner;
 Dg Banvid hende Binger gav, —
 Hun saaes ei meer i Egnen.

Men seent et Rygte mumled om
 Et Brev, hun skulde skrevet,
 At fjernt i fremmed Land hun var
 En fornem Frue blevet.

I Jægerhuset gaaer en Dreng,
 Dg leger med sin Bue,
 Ei Jægermestren ligner han,
 Dg ei den fromme Frue.

Thi han er blond, og han er vild,
Men klogtig, fuld af Løier;
Kun Fruens milde Moderblik
Hans stærke Villie bøier.

Og fra sin bedste Leeg han tidt
Sig ind til hende sniger;
Der sidder han, mens Diet ei
Fra hendes Afsyn viger.

Han fritter da om tusind Ting;
Om Folk i Bondebøen,
Om Stierne, Maanen, Hest og Lam,
Om Blomsten og om Skyen.

Og spørger han: „hvor er min Faer?“
Hun peger mod det Høie.
Og spørger han: „min Moder da?“
Saa tørrer hun sit Die.

„Men siig, hvor fik du mig da fra?
Nu, Fostermoder! svar mig!
Og lyv nu ei, gjør mig ei vreed,
Imens endnu du har mig!“

Med sølsomt Smil hun gier ham Svar:

„Paa Heden hist jeg tog dig;

Uf Ellekens dybe Brønd -

En Aftenstund jeg drog dig.“

Berthold Schwarz.

De bandt ham, knevlede hans Mund,
Mens bævende og bange
De slæbde som en galen Hund
Ham igjennem Klosters Gange.

De lænked ham i dybest Braa,
Og skreeg med haanlig Stemme:
„Den Helvedskunst, vi ei forstaae,
Vil du vel her forglemme!

Forjager du ved Satans Pagt
Hver Sot og Sygdoms Fare,
Saa frelser vel den samme Magt
Dig let af Dødens Snare!”

De gav ham Vand, de gav ham Bred,
Med Suk han det fortærde,
Hver Dag hans Blod i Strømme flød
For Disciplinens Snerte.

Hver Dag en mindre Lædsfedrik,
 Og af sit Brød, det tørre,
 Hver Dag en mindre Stump han fik,
 Hver Dag blev Svøben større.

En Nat han paa sit Ansigt laae,
 Og skar med sine Tænder,
 Han folde knap sit Hjerterflaak,
 Han knuged sine Hænder.

Da hæved han sin Stemme mat,
 Og gik med Gud i Rette:
 „Jeg aldrig har din Vej forladt!
 Hvi vil du mig forgjette?

Hvad har jeg gjort, da jeg var Dreng,
 I Hjemmets stille Dale?
 Jeg elsked Bjerg og Skov og Eng,
 Og lærde deres Tale.

Jeg lytted til den dybe Røst
 Af Bjergets vilde Elve,
 Og Nattergalens Sommerlyst
 Lod og mit Hjerterflække.

Hvert Kryb og Straa, hver Fugl og Steen,
 Hver Blomst ved Kildevældet
 Min Tanke gjorde riig og reen
 Som Tomfrusnee paa Fjeldet.

Siig, har du mig da reent forskudt,
 Mens grumt din Haand mig truer?
 Hvad har jeg da som Mand forbrudt
 Bag disse Fredens Buer?

Har Klokken os til Hora kaldt,
 Til Bon, som jeg forsømde,
 Naar Teppet sort for Solen faldt,
 Naar Morgenfryen drømde?

Jeg Dag og Nat paa Jorden laae
 Foran Madonnas Lampe,
 Og hendes rene Dje saae
 Min Sjels uhyre Kampe.

Hver Dag jeg til dit Altar gif,
 Og nævned selv min Brøde,
 Hver Dag jeg fuld Afløsning fik
 Med Naadens Himmelsføde.

Jeg kjendte dig! — og i dit Værk
Jeg stadigt gransked efter,
Hvortil hver Steen og Urt var stærk
Ved hemmelige Kræfter.

Da kom de op fra Dal og Eng
Paa Vogn, med Stav og Krykke,
Og Mand og Qvinde, Mø og Dreng
Fik Hjælp; — det var min Lykke!

Skjendt tusind søde Smil jeg fik
Fra mangen deilig Qvinde,
Dog Tanken aldrig troløs gik
Bort fra min Helgeninde.

Og kom en Ridder, syg af Saar,
Forsagende i Nøden,
Jeg lagde til hans Alder Aar,
Og reev ham bort fra Døden.

Skjendt tidt en Haand i Smertens Tid
Guldpendingen mig rakte,
Har min Haand aldrig rørt en Hvid,
Ei Druens Blod jeg smagde.

Saa tørrer jeg den Bleges Kind,
 Og Sundhedsroser malde,
 Jeg øged mangen Liosenstraad,
 Men Wren — dig betalde.

Du tør mig domme, — Hine ei, —
 De veed ei, hvad de gjøre!
 Saa svar mig: veeg jeg fra min Bei?
 Og hvor vil du mig føre?" —

Men det blev ikke mere lyst
 I Sjælens dybe Mørke,
 Og i hans marterfulde Bryst
 Forsvandt al Troens Stykke.

Thi mindre blev hans Lædskedrik,
 Og af sit Brød, det tørre,
 Hver Dag en mindre Stump han fik,
 Hver Dag blev Svøben større.

Da kaldte han en Nat paa Ham,
 Hvis Navn jeg tør ei nævne;
 Han kom i al sin Rædselsbram
 Ind igjennem Murens Revne.

„Jeg knuser ei dit sorte Buur, —
Dertil jeg er for ringe;
Thi Tegnet staaer paa hver en Muur,
Som al min Magt kan tvinge.

Med List jeg gjennem Spalt og Hul
Er krøbet som en Dgle;
Her har du Svovl, Salpetet, Kul, —
Smed deraf selv din Nøgle!”

Han svandt; paa Fængselsgulvet stod
En Urne støbt af Malmet;
Let Lænken faldt af Munkens Fod
Som Løv, i Høsten famlet.

Da blandede den sorte Munk
De trende Jldens Frugter,
Saa rædsomt klang de hule Dunk
I Hvalvets krumme Bugter.

Han graver Gruus og Kalk og Sand
Fra Fundamentets Qvader,
I Minens flugne Munding han
Den sorte Mading lader.

Saa tænder Traaden han med Hast,
Dg iler bag en Pille;
En Gnist — med Bragen Muren brast,
Dg saa blev alting stille.

Igjennem Murens brede Spalt
Frit glimted Stjerneorden;
Han saae den ei, — thi Diet faldt
Med Blussel dybt til Jorden.

Dg ned i Sommernatten varm
Han bævende sig dukked;
Men koldt blev Hjertet i hans Barm,
Thi Himlens Gnist var slukket.

Nu var han fri; men Fromhed, Fred
Var af hans Sjæl forsvundet,
Til Bøn han aldrig segned ned,
Dg Tungen var ham bundet.

Hvor blev han af? Det veed man ei! —
Hans Kunst med sine Flammer
Har tidt dog ad en blodig Bei
Beviist, hvorfra den stammer.

Waabendragerens Eed.

Da Solen dybt sig neied
 Bag Iydlands gule Strand,
 Et vældigt Banner vaied
 Paa Hjelm fra Taarnets Rand:
 Blaat, som de smaa Violer,
 Som Havets stærke Flod,
 Midt i, med syvfold Straaler,
 En hvidlig Stjerne stod.

Men da den atter reisde
 Fra Østersø sig op,
 I Luft end Taarnet kneisde,
 Men kullet var dets Top;
 Thi Borgens Hovding stærke
 Var død den samme Nat,
 Og Heltens Skjoldemærke
 Var ved hans Hoved sat.

Hans Baabenbrødre brave
 Stod om hans Leiested.
 Hvor skal de ham begrave,
 At han kan fange Fred?
 Han har ei mange Venner,
 Som vogte tør hans Lærv;
 Og Hævn har lange Hænder,
 Og Hadet gaaer i Arv!

Han har ei mange Venner,
 Han var en fredløs Mand;
 Paa Drotten sine Hænder
 Usaligt lagde han.
 Hans Hjerte vilde sove
 I Danmarks bløde Eng,
 Hvis der de torde vove
 At rede det en Seng.

De samle sig, de sværge
 Paa Knæ, hvor Baaren stod,
 Med løftet Haand og Bærge,
 Ved Christi dyre Blod,

At de trods Gunst og Gæ,
 Trods Guld og Elfskovs Lyst
 Den Løndom vilde bære
 I træ og tause Bryst.

De sværge høit, at binde
 Med Staalet selv hver Mund,
 Med Død hvert Die blinde,
 Som dunkelt aned kun,
 Hvor Marsken med sin Brøde
 Til Dommens Time laae;
 At Livets Hævn den Døde
 Til Haan ei skulde faae! —

I Stubberup, i Byen,
 Paa Hintscholms flade Strand
 Alt slumrer hele Byen,
 Og mørkt er Hav og Land.
 Et eenligt Lys kun flammer.
 Hist i en Bondegård;
 Travl sidder der i Kammer
 En Mo, og Væven slaaer.

Hun fløtter tidt til Ruden,
 Den er saa ravneseort;
 Fælt soever Bindens Tuden
 Om Tag og Dør og Port;
 Novemberstormen lukker
 Bidt op sit stærke Gab,
 Dybt krumper sig og sukker
 Det haardt betrængte Hav.

Hvi slaaer saa slittigt Bøven
 Den Bondedatter siin?
 Hvad tyder Læbens Bøven?
 Og Rødmens under Liiin?
 Hvad sige disse Laarer,
 Og disse omme Emil? —
 Det Længsel er, som daarer
 Med sød og bitter Piil.

Men Længselen skal stilles,
 Og Sorgen gaae i Van,
 Snart skal hun aldrig stilles
 Meer fra sin Fæstemand;

Hos Helten hist paa Den
 Han var en trofast Svend;
 I Kjerlighed nu Møen
 Ham tjende tro igjen.

Mens Barmen langsomt hæver,
 Sit Blik fra Vævens Baand
 Mod Vinduet hun hæver, —
 Brat standser hendes Haand;
 I mørke, dybe Fjerne
 Et Lys hun skimte kan; —
 Det ligner ei en Stjerne
 Bag Nattefyens Rand.

Fra Kirken der, paa Banken,
 De røde Glimt udgaar;
 Hun gysar vel ved Tanken,
 Dog kan hun ei modstaae;
 Hun sniger sig saa stille
 Til Kirkegaardens Muur,
 Og bag en steensat Pille
 Hun ængstelig staar paa Luur.

Fra Stranden op med snare,
 Men sagte Skridt paa Sti
 En sort formummet Skare
 Gaaer hende tæt forbi;
 Bestraait af røde Fakler
 Mod Kirkeporten hen
 En Kiste langsomt vakler
 Imellem tause Mænd.

Paa Kirkegulvet Boren
 Er sat i Jakkelskin;
 Hun lister sig bag Døren
 Og figer fhy derind;
 Med Spyd og Stang oplukker
 De Kirkens dunkle Skjod,
 Den høie Hvælving sukker
 Ved hver en Steen, de brød.

Paa Gravens Rand de trække
 Fra Risten, lang og fort,
 Det rige Flotelsdække
 Med sorgfuld Alvor bort;

Blaat var det, som Violet,
 Som Havets stærke Flod,
 Midt i, med syvfold Straaler,
 En hvidlig Stjerne stod.

De Liget dybt ned sætte,
 De mure Graven fast,
 Af Mattens Værk udslætte
 De hvert et Spor i Hast.
 Det stumme Die taler,
 Med foldet Haand de staae, —
 Da Morgenhanen galer,
 Dg varsler dem at gaae.

Flux blev hver Fakkell slukket,
 Dg Matten dobbelt sort,
 Den tunge Port tillukket,
 Dg saa de stormed fort;
 De svandt ved Breddens Stene,
 Bed Havets mørke Strøm;
 Dg Pigen stod alene, —
 Dg Alt var som en Drom.

Men da hun ile vilde
 Kjæf fra sit Smuthul trangt,
 Hun fødte Guden hilde
 Sig i et Klæde langt;
 Hun greb det, og hun bar det
 Med sig i Huset ind,
 Og da hun saae, — da var det
 Hiint rige Fløielskind:

Blaat, som de smaa Violer,
 Som Havets stærke Flod,
 Midt i, med syvfold Straaler,
 En hvidlig Stjerne stod!
 Heel tankesuld hun gjemte
 Det paa sin Kistes Bund, —
 Og Nattens Rædsel glemte
 I trosterige Blund. —

Saa blank var Vinterdagen
 Hoit Klokkemalmet slog;
 Smukt over Sneens Lagen
 Hjemgik et Bryllupstog:

Ung Iver med sin Karen
 Kom glade, som til Dands,
 Og lystig fulgde Skaren
 Med Sange, Vaand og Krands.

Med Larm og Snakken klemde
 Sig Flokken rundt om Bord,
 De Spillemænd istemde
 Det muntre Brudechor;
 Tæt Skiven var bedækket
 Med Bøste, Brød og Kjød,
 Og Skjænkebordet spækket
 Med Lutendrank og Mjød.

At Ingen sidde skulde
 Den Dag ved tomme Fod,
 Gik Stodderen tilfulde
 Saameget som han gad;
 Og da nu Stjernebuen
 Omhvælved By og Huus,
 Gik Dandsen rask i Stuen
 Ved røde Brudeblus.

Skjædt Pigerne omstænds
 Saa kjækt den væne Brud,
 De Røner hende dandsed
 Af Pigelauget ud.
 Den blanke Brudekrone
 Det blonde Haar forlod,
 Snart hun som ærbar Kone
 I Kiin og Hue stod.

Med Latter og med Buldren
 De hende drog affted;
 Brudgommen over Skuldren
 Ret smilede derved;
 Og fra de Gjæster vilde
 Med længselfulde Sind
 Han sneeg sig let og stille
 I Helligdommen ind.

Men næppe er han ene
 Alt med sin Hjertenskjer,
 Staaer han, som Bøggens Stene,
 Med Dødens Farveskjer;

Af Skræk og Bæ betagen
 Han maaløs stirrer paa
 Det prægtige Sparlagen,
 For Brudesengen laae:

Af Floiel, som blaae Violer,
 Som Havets stærke Flod,
 Midt i, med syvfold Straaler,
 En hvidlig Stjerne stod! —
 „Hvor fik du det, mit Hjerte?“ —
 Hans Stemme standser da
 Af Ungstelse og Smerte, —
 „Hvor fik du dette fra?“

„Ei har min Haand det stjaalet,
 Og kjøbt jeg har det ei;
 Det blev mig ei tilmaalet, —
 Jeg fandt det paa min Bei,
 Og tog det op i Blinde
 En Nat, ved Kirken her,
 Da nys jeg saae derinde
 En sælsom Jordefærd!“

Det sagde hun, og smiled,
 Og, af! han smiled med;
 Uset dog Taaren iled
 Paa brune Kinder ned.
 Med sølsom Ild i Diet,
 Med Armen over Bryst,
 Hen over hende bøiet
 Han sukkede saa tyst:

„Du rene Lilliestengel,
 Som nu skal vorde brudt,
 Har Hævnens vrede Engel
 Og dig en Pii! affkudt?
 Forkastet og forbandet
 Af Menneſker og Gud
 Jeg maa, jeg kan ei andet, —
 Tilgiv, min søde Brud!“

Hun aned ei, at Sukket
 Fra dybe Qual fremgik;
 Det blide Die luffed
 Hun for hans stærke Blik.

Undseligt Panden dukked
 Hun ned i Bolstret blødt; —
 Han Brudelampen slukkede,
 Og hviskede: „sov nu sødt!“ —

Da Morgenrødens Stribe
 Udspændtes bred og lang,
 Lød Trommeklang og Pibe
 Til lystig Jubelsang;
 En Sværm af muntre Gjæffe
 For Kammerdøren stod,
 Det unge Par at vække
 De Sangen tone lod.

Det varede dem for længe,
 De stødte Døren op;
 I Buret sig mon trænge
 Med Stoi den vilde Trop;
 Men som af Lynet slagen
 Den ræd tilbage veeg, —
 Thi Bruden laae paa Lagen
 Blodstænket, kold og bleg!

Men Svenden var forsyndet! —
 Ham havde Edens Magt
 Langt mere helligt bundet,
 End Kjærlighedens Pagt;
 Han havde, af, desværre!
 For Staal, i Blodet døbt,
 Om Trofskab mod sin Herre
 Sig stolt Bevidsthed kjøbt.

Saa Sagnet os fortæller,
 Men dunkelt er dets Ord;
 Hvad Folkets Mund os melder,
 Har Tvivlen i sit Spor.
 End ingen Grandsker kjender
 Man, som for Dag har bragt,
 Hvor de trofaste Hænder
 Stig Hvides Been har lagt.

Ringens Indskrivt.

I.

Hvo rider gjennem Skoven der
 I Purpurskjørt, med hvide Fjer?
 Den gule Fletning bøier lind
 Sig ned mod liliehvide Kind;
 Paa Armen har hun Falken graa —
 Med Bjælder og med Hætte paa;
 Sin mælkehvide Ganger kjæf
 Hun styrer gjennem Busk og Hæk;
 Med Diet roligt, Munden streng,
 Hun spejder over Skovens Eng,
 Mens Tanken flygtigt sværmer om
 Til Tidens Tegn, som gif og kom.
 Det er den danske Dronning god,
 Hr. Wolmers kongelige Blod;
 En Stjerne klar for Nor og Dan,
 For Sverrigs ædle Klippeland.
 Bagefter følger, Fod for Fod,
 En Flok med Stoi og lystigt Mod,
 En Sværm, udklækket, loffet hid
 Ved Kongesolens Straale blid,

Med broget Dragt og pragtfuldt Navn
Med Leeg og Tant og lidet Gavn.

Iblandt den store Skare smukt,
Som i det dunkle Løv en Frugt,
Der straal'er høit en Dame fin
I grønne Fløil og sneehvidt Linn.
Kun fært'en Ar! — Granaten har,
Fuldmoden, ei saa rødt et Ar,
Som hendes friske Mund; med Kraft,
Lig Druen, fuld af Ungdoms Saft,
Stolt foulmer Høfte, Skulder, Been.
Fra Diets forte Udelsteen
Der gaaer et Lyn til hver en Kant,
Hvor det et Maal for Skuddet fandt;
Og hendes Lod er klar, men bruun,
Paa Overlæben spirer Duun,
Lig spæde Laad, der værner om
Mærosens Purpurhelligdom.
Hun har en Bue, som til Strid
En Skjoldmø fra en funder Tid.
En lille, let og fiffig Hat
Er paa det ædle Hoved sat,

Derunder fører Lokken Leeg
 Saa sort og blank, som Biergets Beeg.
 Den fulde Barm er altfor blot, —
 Det er den skjønné Kirstin Thott!

Dandronning vinker med sin Haand,
 Hun løser Falkens Klo af Baand,
 Hun holder stil, og rækker den
 Fra Gangren til sin liden Svend:
 „Lad bede Dyr, hvo kan og vil,
 Jeg har nu ingen Hu dertil!
 Byd Froken Kirstin til mig gaae,
 Hun følge mig til Huse maa!“

Den Gangerpilt bar hende Bud;
 Hun arled da sit grønne Skrud,
 Og over Græs og Blomstertop
 Hun foer i susende Gallop,
 Med Smil om Mund, med Ild paa Kind,
 Med dristigt Mod og lystigt Sind;
 I Skjørtet Luftens Vinger slaae, —
 Og hvo det voved, hentykt saae
 En Tod saa spæd, en Læg saa fast
 Som meislet ud af Alabast.

Ved Fru Margrethes Venstre snart
 Hun standsed rast sin Gangers Fart;
 Den snysde, bøied Halsen krum,
 Og stænked paa sin Bringe Skum.
 I Bøges Skygger taus de reed,
 Mens Middagsolen brændte heed.
 Ung Kirstin sad saa sorgløs, glad,
 Og tænkte, selv hun veed knap, hvad?
 De seften Aar eet Foraar var,
 Og hendes Himmel reen og klar;
 Men Dronningen sin Taushed brød,
 Og strax en Sky paa Himlen skjød.

„Jeg tænker paa, du unge Skud!
 Hvor rank du voret er og prud;
 Jeg tænker paa, du unge Blod,
 Hvor du er tidligt blevet moed;
 Jeg tænker paa, din Sommertid
 Skal vorde vel som Vaaren blid.
 En Fæstmand jeg dig har udsøgt
 Med Adel, Rigdom og med Kløgt; —
 Mit Riges gode Mand, Jep Muus,
 Skal føre dig som Brud til Huus!“

Hun blegned ei; men Bredens Glød
 Paa Hals og Kinder Purpur gjød:
 „For Gud! Fru Dronning, tving mig ei,
 At vandre paa saa uret Vej!
 I vilde volde mig den Skam
 At flaae mit Blik med Blu paa ham,
 Som jeg har Haand og Tro tilfagt
 Af Hjertens Villie, ei ved Magt?
 Jeg har en Fæstmand, veed I vel,
 Meer dyr og kjær end Liv og Sjæl;
 Han er saa stolt, saa bold en Mand,
 Forraade ham jeg aldrig kan!“

Fra Dronningen et Diekast,
 Vel sindigt, men saa kold og haast,
 Udslykked hendes Tale brat,
 Som Falkens Blus en regnsfuld Nat.
 Med Ro begyndte hun sit Svar,
 Men hendes Sind som Havet var,
 Der, let i sine Kruser lagt,
 Først mumler venligt om sin Magt,
 Men snart, af Stormen hulet ud,
 Fremtordner barst sin Vældes Bud.

„Den Fæstmand skal du aldrig faae!
 Et lige Spænd i Nag bør gaae.
 Du blusfer end i grønne Vaar,
 Mens Sneen plettet har hans Haar.
 At hæve den ulige Pagt,
 Det er min Villie og min Agt!
 Du pukker paa dit Adelsblod?
 Sep Muus er Ridder, gjæv og god;
 Han har alt i min Faders Vold
 Faa't Gods og Guld og Hjelm og Skjold.
 Seg veed det nok, at Ulv og Drn
 Kun parres vil med Galt og Bjørn,
 At Mormand kun sit Hoveds Glands
 Omvinde vil med Rosenkrands;
 De trodse mig, min Kongestav,
 Og Magten, som mig Himlen gav.
 Men Magten vorde skal et Baand,
 Og Sceptret Riis og Straffevaand.
 Man binder ei den stærke Bjørn
 Med Silketraad og Uldengjörn;
 Man loffer ingen Ulv i Huus
 Som til en Fælde liden Muus;
 Snart faaer man kun ved rette Træk
 Med Lempe Og i Humlesæk;

Og snart, hvad ei sig boier smukt,
 Maa knækkes ved en mægtig Tugt!
 Saa vil og jeg den store Lot
 Udspinde snart saa fiint og smaat,
 Det Ubild vil jeg skudde hjæf
 Og stemme for den vilde Bæk,
 Og Bægret knuser jeg engang,
 Saa staaer jeg fast i Dannevang!
 Du skal! — i disse tvende Ord
 Er større Trolldom, end du troer,
 Naar de fra disse Læber kom,
 Der lukke Magtens Helligdom!
 Og hvis din Kløgt ei skuer klart,
 Hvordan er Hjertet da forvart?
 Har du forglemmt, hvor sødt og ømt
 Du har i disse Arme drømt?
 Jeg fik dig som et lidet Noer,
 Og paa mit Knæ du vorde stor.
 Din Barndoms Fristed var min Favn,
 Og paa mit Bæger staaer dit Navn
 Iblandt de Navne, som især
 Jeg troede meest min Naade værd.
 Du skal hos mig, og i mit Buur,
 Trods din ulhydige Natur,

Hiin Veiler see for sidste Gang
 Og klynke ham sin Affedsfang;
 Og ei et Ord, en Lyd, et Blik,
 Du ei af mig indprentet fik,
 Forraade maa den frække Trods,
 Hvormed du her har talt til Os!
 Du skal!" Og vreed hun Hesten gav
 Et Rap, saa snart i strakte Trav
 Hun naaede hurtigt til sin Borg
 Med Kirstin Thott og hendes Sorg.

2.

Hvo var han vel? — En Mand han var,
 Saa stolt som nogen Stamme bar,
 I Raadet findig, giæv og snild,
 I Kampen stærk, som Lynets Ild;
 I Fredens snilde Baabenleeg
 I Siirlighed han Ingen veeg;
 Han svang saa let sit tunge Sværd,
 Som Vinden spiller med en Fjer;

Hver Somand veeg ham Skib og Roer,
 Hver Fisser Net og Angelsnoer;
 Med Sælen svømmed han omkap,
 Dg rendte op den Hare rap,
 Dg Jægren svoer ved Hund og Horn,
 At Skoven aldrig saae tilforn
 En bedre Skytte, som til Jagd
 Har Pilen over Buen lagt;
 Han tæmmed Hengsten med sin Haand
 Som lidet Barn med Ledebaand;
 Dg sad han saa blandt Mænd ved Drif,
 Han tørstig ei af Lauget gif;
 Med mægtig Røst til Harpens Klang
 Om Oldtids Kjæmpeslæggt han sang.
 Dg har du seet en vældig Eeg,
 Hvis Top saa frank mod Himlen steeg,
 Hvor hvert et Blad var sundt og ungt,
 Men Bedet fast og marmortungt,
 Dg rolig dog i al sin Prunk, —
 Da har du seet Hr. Holger Munk.

Men mellem Hovmænds Glimmertant
 En saadan Stjernes Lys forsvandt.

Hvad agter vel en pyntet Trop,
 Ved Naadens Solglimt klækket op,
 En Mand, der skatter deres Kunst
 Som Bjældeklang og Taagedunst?
 I denne Tryllekreds med Mod
 Han trodsig som en Fremmed stod;
 Hans Die skued skarpt og klart,
 Hans Skole var af anden Art.
 Med Staal i Haand, paa høien Stavn
 Han lærde Fjendens Mund sit Navn,
 Og Sværdets Hvinen, Pilens Klang
 Hans Dre var som Lærkesang;
 Trods Tørst og Hunger, Nød og Trang
 Ei standset blev hans Skolegang.
 Han offred den de yngste Aar, —
 Hans Kind blev bruun, og bleegt hans Haar;
 Da satte han sit Spyd i Ro,
 I Fredens Ly han vilde boe,
 Den Sum, han for sin Fremtid gav,
 Han vilde trække Renten af.
 Han havde nu sin Aene bygt,
 Og vilde den med Blomsten smykt,
 Hvis Duft og Farve ei forgaaer,
 Som spirer Sommer, Vinter, Baar!

3.

Han traadte stolt i Hallen ind!

Der stod hun, rank, med blegen Kind,

Den bløde Arm paa Armen laae,

Mens Diet fast mod Jorden saae,

Og ei et Blik hun voved, bly

At sende gjennem Taarens Sky.

Men Dronningen, med roligt Smil,

Lod sine Blik, i sølsom Til,

Gaae snart til ham, til hende snart,

En Skipper paa en hurtig Fart!

Hun vinked taus, og han fremstod

Med aabent Blik, med kraftfuld Fod;

Hans Bryn var rynket, Panden varm,

Paa Sværdet støtted han sin Arm.

Han vidsbe grant, at Høiheds Gunst

Er som en let bevæget Dunst,

Vel stundom stærk til Frugtens Drift,

Men tidt en fin og listig Gift,

Der svider af den Blomstertop,

Som i dens Skjød er spiret op.

Selv nu han aned intet Godt,

Beskikket hid til Kongeslot.

Men Dronningen et andet Brev

Udsendte ved sit Dies Blink,
 Saa Pigen sittrede derved
 Fra Isfen og til Foden ned,
 Men hæved ei sit Dielaag, —
 Et Smil kun Læben bittert drog.
 Hun talde; men fra hendes Bryst
 En anden, kun ei hendes Røst,
 Fremgik, som fra en Grubes Gang
 En Bjergmands sorgelige Sang.
 Hun talde; men det var med Nød,
 At Ordet sig en Bane brød,
 Det var, som indensfra en Haand
 Holdt Talens Række ved et Baand.
 Hun talde; men hvad der blev sagt,
 Var som en Vise, underlagt
 En dyb, albøelig Melodie, —
 Saa sær Forvirring var deri.
 Hun stod, og rørde ei et Lem,
 Kun Munden aabned hun paa Klem,
 Og lod sin Tale liste frem:
 „Hr. Ridder!“ — af, ved dette Ord
 En Gysen ham i Barmen foer,

Alt blev ham klart, just ham især,
 Hvem før hun kaldte Hjertens kjær.
 „Hr. Ridder! I er vel saa snild,
 At give Eders Minde til,
 Hvad mig min Fostermoder har
 Bevist, min Fremtids Lykke var?
 I give mig min Ring, I bær,
 Igjen jeg rækker Eders her.
 Beraadt med Frænder og med Gud,
 Jeg vorde skal Jep Muses Brud,
 Og paa den Ring, af mig han faaer,
 Mit Hjertes Mening udtrykt staaer.
 Hr. Ridder! skilles vi saa ad
 Med Fred i Sind og uden Had?“
 Hun taug; men med eet Diekast
 Fortolked hun sit Ord i Hast,
 Som Lyn, useet af ham, kun Gæt;
 Men havde han dets Rigdom seet,
 Han vilde øst en større Fryd,
 End tolkes kan med Ordets Lyd; —
 Ak! i dets blanke Laaredaab
 Laae alle Elskovshimles Haab!
 Var ei af Harm hans Sind berust,
 Hans Hjerte var ei blevet knust;

Ham var hvert Ord, skjøndt simpelt, klart,
 Kun Draaber Gift, tilsammenspart,
 Og rakt ham, som en Sygedrik, —
 Thi af, han saae ei hendes Blik!
 Og Ringen, som hun meldte om,
 Den Ring ham ei af Minde kom,
 De Elfskorsord, der skulde staae,
 Med bitter Haan han tænkte paa.
 Han Delov tog, og drog med Sorg
 Alene til sin Fædreborg.

4.

Hun fik Jep Muus. — Saa koldt og stift
 Paa guult Papiir, med snørflet Skrift
 I gamle Slægtebog det staaer
 Blandt Navne fra henrundne Aar.
 Den tørre Grandfæter seer derpaa,
 Men koldt hans Blik derover gaar,
 Han aner ei den Kummer stor,
 Som gjemmes bag de simple Ord,

Den dybe, bittere Hjertequal, —
 Han agter kun paa Navn og Tal.
 Forlængst hun er i Graven gjemt,
 Og hendes Navn og Sorg forglemmt! —
 Sep Muus, han var en spinkel Mand,
 Han kunde gaae, som Andre kan,
 Med lige Been og Ryggen ret,
 Paa Hesten sad han rank og net;
 Men traad i Kongehal han ind,
 Saa speiled sig hans Trællesind,
 Hvor han saa gik og sad og stod,
 I Hoved, Ryg og Knæ og Fod.
 Hans Bams var blaa og fleielsblød,
 Hans Brog var guul, hans Høse rød,
 Og Farven af hans Kappe kort
 Var Hælvten hvid og Hælvten sort,
 Og paa de grønne Snabelsfoe
 Der ringled Sølvhjeldder to.
 Saaledes udstafferet smukt
 Med broget Knæ og Ryg i Bugt
 Han seiled ind, foruden Stoi,
 Saa Dvaft og Baand som Vimpler fløi.
 Det store S han ligned grant,
 Som Munkens Skrivekunst opfandt,

Smukt malet, firet rundtomkring
 Med røde, blaae og gyldne Sving.
 Skjøndt han i Kjolen var en Gjæk,
 Var Aanden fløgtig, fin og kjæk;
 Dg var hans Arm ei stærk og vild,
 Det bøded, han var myg og snild;
 Han krøb, hvor Andre opreist gik,
 Dg rammed Maalet paa en Prik. —
 Saa stod han for sin ædle Brud,
 Trolovet ham ved Magtens Bud,
 Dg kiged op med Dine smaa
 Til Himlen, som i hendes laae;
 Dg skjøndt han saae den taagedækt,
 Stod han og logred dog saa frækt,
 Ret som en lille, vever Hund
 Med kjælent Smil om spidse Mund.
 Da rakde hun den Fæstemand
 En gylden Ring med bredden Rand,
 Hvor stukkert, som et Tryllesprog,
 En Krands af Drd sig siirligt drog;
 Dg mens hun bytted den med hans,
 Sært tindred hendes Dies Glands.
 Hun hviffed: „læs!“ og ivrig han,
 Omdreiende den gyldne Rand,

Sik stavet sig til hvert et Ord.
 En Skjelven om hans Læbe foer,
 Saa bittert smilede han derved,
 Som i et Galdebær han beed;
 Han blev lidt rød, saa atter bleeg,
 Og hendes hvasse Blik undveeg;
 Han saae paa Ringens gyldne Baand,
 Han veiede den i hule Haand,
 Og, skjændt den brændte ham som Glød,
 Han roligt den paa Fingren skjød.
 Men dette tunge Trostabsbant,
 Den Stump af Lænken, som dem bandt,
 Som slutter i sit ene Led
 Den frygtelige Evighed,
 Glet Ingen saae, — kun han og hun,
 Og som forseglet var hans Mund! —
 Hun fik Jep Muus, og stolt og glad
 Han hos sin skønne Frue sad.
 Det var i Fru Margrethes Huus,
 Man drak det rige Bryllupskruus;
 I Kongens Gaard de Begge to
 Sik Hæderskost og Wresbo.
 Saa blev det Vinter, det blev Vaar,
 Alt Bøgen stod med gulnet Haar,

Da sprang der Blomst af Stammen alt,
 Men vissen den til Jorden faldt.
 Sep Muus han græd; men Fru Kirstin
 Kun sørged med det hvide Liin.
 Med stadigt Løb endnu engang
 Sig Aarets Hjul om Axen svang,
 Da var paa Stammen Frugt igjen,
 Men Mulden gjemte ogsaa den.
 Sep Muus sig græmmede, som før, —
 Al hendes Sorg var Snip og Slør.
 Thi hendes Sind blev koldt og stivt,
 Hun hadede som Pest og Gift
 Den væmmelige, tvungne Pagt;
 Hun saae paa ham med dyb Foragt,
 Og takked Gud, at hendes Blod,
 Med Livet, og hans Navn forlod.
 I Samqvem saaes hun glad, og loe,
 Men ene var hun aldrig fro.
 Med Dronningen paa Sagd hun drog,
 Og fulgte hendes Reisetog,
 Og Hestens Spring til Hornets Klang
 Var hende Dands og munter Sang.
 Men sad hun i en eenlig Braa,
 Tungsendig hun mod Jorden saae,

Mens Lenen standsed, Taarer flød
 Som Perler ned i hendes Skjød.
 Hun var forladt! — forladt af ham,
 Som hendes første Suk fornam,
 Da varm, med mandigt Alvorsord
 Han vakde hendes Sjel til Flor,
 Der end i Vaarens Blomsterskjød
 Sin ubevidste Slummer nød,
 Saa den fik Blomst og Frugt og Blad
 I Livets Sommerstraalebåd; —
 Miskjendt af ham, hvis stærke Mand
 Holdt hendes fast ved tusind Baand,
 Ved hvem den steget var fra Jord
 Didop, hvor Lys og Frihed boer,
 Som Vebbend hæver sig mod Sky
 Ved Egens Kraft i Egens Ly.

5.

Hvis du vil flye fra Verdens Lant,
 Hvor Træthed kun dit Hjerte fandt,
 Hvor Hverdagsfladdrens matte Fiff
 Blev daglig dækket dig paa Dift,
 Hvor Mistro lurar paa dit Fjed,
 Og Nar kun troer paa Trofasthed;
 Hvis du vil flye den gamle Færd,
 Saa fæl dig dybt bag Skov og Træ'r,
 Gjør Egen, Bøgen til din Ven,
 Elst Blomsten, der omdufter den;
 En mosgroet Steen, den grønne Eng
 Dig vorde Bænk og Hvilefeng;
 En lille Fugl paa lovsfuld Green,
 En mørkblaa Sø, et Straa, en Steen,
 Den lette Hind, som paa dig seer
 Med milde Blik, et Blad, en Fjer,
 Som seiler ned ad klare Bæk,
 De røde Bær paa Hybenhæk,
 Den fjerne Klokkes Aftenfang,
 Et Baldhorns længselsfulde Klang, —
 Men fremfor Alt, den dybe Fred,
 Den trygge Aftenrolighed

Vil styrke, læge balsamsødt
 Hvert Saar, som Livets Dolk har stødt.
 Der tør din Tanke sværme frit,
 Og glemme alt, hvad du har lidt;
 Det smaaligt Usle svinder snart,
 Det store Dmrids bliver klart,
 Forsonet, glemmes din Foragt,
 Og luttret straaler Livets Pragt!

Paa Flugt fra Minder, Hof og By
 Han søgde fiernt et venligt Ly.
 Der var en vældig, dunkel Skov; —
 En Vandrer havde vel behov
 Paa travle Fod en Dag at gaae,
 Hvis han dens Midte vilde naae.
 I Skovens Hjerte laae en Sø,
 En Damvei førde til en Ø,
 Og paa dens grønne Underlag
 Med røden Muur og Kobbertag
 De Munkers Stammeborg sit Spiir
 Stak høit i Luftens blaae Saphir.
 Langs Søens Rand der løb en Sti
 For Banderen, som gik forbi.

Rundt om var grønt. En mægtig Hær
 Af gamle Stammer, hver især
 Med tusindaarig Bul og Rod
 I Krands om Søens Glade fod,
 Et Pilsfud knap det skarpe Blik
 Igjennem tætte Brimmel gif,
 Hvor Hjorten kneisde, Haren rød
 I Krattet smutted snelt affted;
 Hvor Droslen slog i Baaren blid,
 Og høit i skumle Vintertid
 Den høse Ravn i Flugten skreeg,
 Naar over nøgne Top den steeg.
 Her saae den aarle Sommerstund,
 Mens Finken laae i søde Blund,
 Ham vandre med sin stærke Hund,
 Og standse tankefuld i Lund;
 Her Vinternattens Solverpragt
 Omstraalde tidt hans vilde Jagt.
 I Borg, ved Sø, i Skov og Krat,
 Alene i den tause Nat,
 Om Aften ved sin Arnes Ild,
 Om Morgnen eensom lænet til
 Den hugne Sandsteens Dreneslygt,
 Hvormed hans Borgs Altan var smykt,

Et Minde kun hans Tanke bandt,
 Saa den ei Ro, ei Hvile fandt.
 Han flyede det, men kun paa Skremt; —
 Hiin Salighed, han havde drømt,
 Var altfor dybt i Hjertet groet
 Til strax at løses fra sin Rod,
 Og, skjændt Phantom, den var ham kjær.
 Han streed; men Kampen var for svær;
 Vel var han stærk; men Draaben, seen,
 Faaer Bugt selv med en Kampesteen.
 Hans Tanker var somølger blaae,
 Der verlende mod Stranden gaae;
 De lod i saligt Drømmerie
 Det Soundne svæve ham forbi,
 Men skulmed tidt med Bitterhed,
 Den var ei Mand, som ei blev vreed;
 Med fellsom Edelmødighed
 En sund Natur veed slet Besked! —

„Mit Suk er Synd! — Har Himlen ei
 Velsignet fuldeligt min Vei?
 Den undte mig i vaagen Drom
 At seile riig paa Haabets Strøm,

Og svandt end Boblen let i Skum, —
 Dunst — er jo hele Livets Sum!
 Og Hun? — var hendes Daad ei ret?
 Jeg, veiet, fundet blev for let.
 Hvad var min Borg, min jevne Lod
 Mod Hoffets Pragt og Dverslod?
 Hvad Fuglens Sang i Skovens Skjød
 Mod unge Junkres Smiger sød?
 Hvad var den travle Teen og Rok
 Mod fladdrende Veninders Flok?
 Hvad Troskab, Alvor, Kraft og Ild
 Mod Dands og Pynt og Sang og Spil?
 Jeg priser ham, den unge Fant,
 Der Traisen sig saa fiirligt bandt,
 At han sin Dames Hjerte vandt
 Ved denne og ved anden Tant!
 En ringe Priis! — og Himlen naae!
 Hvor høit mon da de Andre staae? —
 — En Ring? — Det kom mig for, som saa
 Hun talde om en Ring, hvorpaa
 Der skulde skrives — af ja! — hvad?
 Vel en Sentents saa flau og flad,
 Som nogen Perlestickers Haand
 Har sat paa Gjord og Høsebaand?

Dg dog, — har ikke falsk jeg hørt, —
 Var hendes Stemme søm og rørt?
 Var det da Spot? en Havstrusang,
 Der over hendes Læber klang,
 Som skulde lokke ud min Sjæl
 Paa Sorgens Hav? — hvad var det vel?"

Men Tvivlen vorde i hans Bryst,
 Ham Ringen snart var Dval, snart Trøst
 Han saa ei hendes sidste Blik,
 Da haant han vendte sig, og gik;
 Thi havde han dets Fylde seet,
 Var ei den Smerte ham beredt;
 Han vilde øst en større Fryd,
 End tolkes kan med Ordets Lyd; —
 Ak, i dets blanke Taaredaab
 Laae alle Elskovshimles Haab!

Men Ringen med sin Indskrift blev
 Enhver hans Tankes Hjul og Drev;
 En Tryllekreds, der sluttet tæt
 Omkring hans Aand, et Jægernet,
 Hvori den slog sin Ringe træet,

En Dværn, som selv han drev omkring,
 Liig blændet Dg, i evigt Sving.
 Hans ydre Færd var Ro, mens der
 I Barmen rasde vild Begjær
 At see hiin Gjenstand for sit Had,
 Dg læse — selv han veed ei, hvad?
 Et Trostens Ord? — en Dødens Dom?
 Fast lige hjært ham forekom.
 Han glemde for det ene Savn
 Hvert dyrebart og helligt Navn,
 Dg Liv, Død, Evighed og Gud
 Bar flettet af hans Hjerte ud.
 Alt stod i Mulm! — kun Ringen ei!
 Den vilde han, ad hvilken Bei
 Saa Skjæbnen, eller hvad man vil,
 Ham naadigen forhjalp dertil,
 I Haanden holde, med sit Blik
 Indsuge som en Lægedrik
 Blot eet Secund, eet Aandepust,
 Dg frelses, — eller vorde knust!

6.

Til Lise for sin syge Sjæl
 Slog Holger Munk Jap Muus ihjel.
 Hans Paaskud? Veed jeg det? Hvad Lag
 Mon ligger paa saa simpel Sag?
 Hvor let kan ei en Cavalier
 Gaae Ram til flig en Daad, og meer?
 En Spore, stødte imod en Daa, —
 Et Smil, man strax ei kan forstaae,
 Et Ord, et Nysen eller Nif
 Var tidt som grusomt Splestik
 I den saa kildne Vresprisk!
 Een har maaskee en hoven Kind,
 Saa Munden trækker sig lidt vind;
 En Anden holder det for Spot,
 En skjæv Mund huer ham ei godt,
 Han troer, det myntet er paa ham,
 I Blod han tvætte vil den Skam.

Bed Solens Lys, i Vaabendyst
 Med Blik mod Blik og Bryst mod Bryst,
 I ærlig Kamp, i Ridderfærd
 De maalde deres lange Sværd.

Hr. Muus, skjændt smidig, uforsagt,
 Ei vogen var Hr. Holgers Magt;
 Thi Hævn og Had og Tvivl og Harm
 Fordobbled Lynet i hans Arm,
 Og snart hans Fiende strakdes kold
 Med Nakken paa sit Adelskjold.
 Hr. Holger tænkte ei paa Bod,
 Ei paa det spildte Adelsblod;
 Han slængde bort sit blanke Staal,
 Og ilde til sin Længsels Maal,
 Drog Handsken af den Slagnes Haand,
 Og vristed med ustyrlig Aand
 Af fjerde Finger, hvor den sad
 I andre rige Smykkers Rad,
 Den Ring, i bittre Taarer døbt,
 For Staal og Blod saa dyrefjæbt.
 Og da han den for Diet bar,
 Forvirret, knap han saae, det var
 En Guldring med en Kobberstift,
 Hvori var stukket klart i Skrift:
 „Hvad vil en Ræv i Galtens Sti?
 „Hvad vil en Muus i Bjørnens Hi?
 „Du Kobbernagle! art dig smukt,
 „I Guld du ligger indelukket!“

Hans Arme sank; hans Die saae
 Med Smertens Ynk paa ham, der laae;
 Han saldt paa Knæ, han bad til Gud, —
 Saa stod han taus, saa brød han ud:
 — „Dg tænker jeg mig rigtig om,
 Kan du jo takke Gud, jeg kom!“

7.

Det Aften var; Høstfolen alt
 Bag Mattens brune Teppe saldt;
 Lykt Morke dækked Skov og Slot,
 Riigt guldbrodeert var Himlens Blaat.
 Paa Høien hist, hvoc smalle Sti
 Langs Søen slynger sig forbi,
 En Vandrer eensom stille stod,
 Dg, støttet træet til Bøgens Rod,
 Sit Blik paa Egnen hvile lod;
 Dg hvad hans Die henrykt saae,
 At skildre her jeg prøver paa.

Saa taus og mørk laae Skovens Krands,
 Men Slottet stod i fulde Glands,
 Dg Søens sorte, fløbne Glar
 Hvert Vindves Straalebilled bar.
 Men Nattens dybe Stilhed brød
 En Stoi fra Skovens sjerne Skjød,
 Hvor blandet Raab og Latter lød,
 Hvor Hestens Hov, Trompetens Larm
 Fik Echo vakt af Søvnens Arm.
 Paa Beien, som sig dreier ned
 Fra Skovens Rand mod Søens Bred,
 En pragtfuld Skare langsomt reed,
 Dg hundred Faklers Flamme rød
 Saa vidt og bredt i Straaler flød,
 Dg spredte med sin stærke Ild
 Paa Lov og Vand sit Farvespil.
 En deilig Dame reed foran, —
 Ved Siden, stolt, en kraftig Mand;
 Dg efter dem der, Par og Par,
 En Glimmerkjede flettet var,
 En Mo, en Svend, en Svend, en Mo, —
 De nærmed sig den stille Sø.
 Der visted Fjer paa Hattepul!
 Der slagred Baand! der blinked Guld!

Trompeten Klang og Gnisten blank
 Rødt sprudende i Vandet sank,
 Mens Fod for Fod det rige Tog
 Sig ud mod Borgen langsomt drog
 Hen over Dammens høie Steen,
 Affspeilt i Vandets Glade reen
 Som en uhyre Tusindbeen!
 I Borgens Port de trængde ind;
 Da rødmed stærkt i Fakkelskin
 Den snevre Gaard, den høie Muur,
 Og stille taug Trompet og Luur.
 Men der, hvor Vindveskrækken klar
 Forkyndte, Borgcapellet var,
 Der strømmed ud en anden Klang
 I Brudemesens Høitidsfang.
 Den bredte sig i Nattens Skjød
 Saa blid og sværmende og blød,
 Saa qvægende, som Dug og Regn,
 Der drysser paa en solbrændt Egn;
 Saa sød som Templets Virakduft,
 Saa varm som Julinattens Lust,
 Forsøende, som Engles Qvad,
 Naar de for Verdens Synder bad,

Først svag, men soulmed snart med Magt
 I alle Toner Regnbupragt,
 Dg svæved hen saa blid og smuk
 Som Fromheds sidste Afffedsuk.
 Saa blev der tyst, hver Flamme slukt,
 Dg alle Borgens Dine lukt. —
 Den Vandrer spandt bag dunkle Krat.
 Det var de Tvendes Brudenat!

A n n e t t e .

Det første Møde.

See, Sneen lægger sin Pude
Om Hytte og om Slet;
Det er saa koldt derude,
Men her er luunt og godt.

Med dine hvide Hænder
Du vinder det fine Garn,
Og stundom Diet vender
Smilende til vort Barn.

Og mens du vugger Drengen,
Annette! vil jeg engang
Sagteligt røre Strengen
Og synge dig en Sang. —

I Sommeraftenstunden,
Som Fremmed, med en Ven
Jeg kom til Bøgelunden
Hvor Mængden strømmed hen.

Bogne og Heste bare
Over Canalens Bro
En lystig, broget Skare
I lette Klæder og Skoe.

Paa runde Plet derinde
Var der en Tillie lagt,
Hvor Bogen og grønne Linde
Stygged og holdt Bagt.

Hver Sjel med pene Klæder
Fra Egnen havde jo Lov
At dandse paa hine Bræder
I Herr Agentens Skov.

Solen, vest paa Himlen,
Som Lysekrone, sijal
Sin Straale over Brimlen
Ind i den grønne Sal.

Agenten var saa vigtig
Saa fiin og vims en Bert;
Man saae, „hvor det dog rigtig
Var ham smigrende og kjær,

At see saamange Smukke
Paa sit Sommeraftenbal,“ —
Friseret som en Dukke,
Med Best af broget Shawl.

Ved Klang af Violiner,
Af Fløiter og Oboe,
Gleed de med muntre Miner
I Valsen to og to.

Da kom tilsidst det Bedste!
En simpel Vogn jeg saae,
Trukket af tvende Heste,
En sort og een graa.

Jeg saae en lille Pige
Undselig, hvid og peen
Fra Fjællevoognen stige
Med sine deilige Been.

Dg saa en gammel Frue,
Hvis Velighed og Tugt
Hvermand nu kunde flue
I Diet, klart og smukt.

Den Gamle var din Moder,
Den Unge — var jo du; —
Saa sprang der en lille Broder
Fra Bognen endnu.

Da saae jeg Herrerne smidske
Paa Pladsen rundenom,
Dg horde grant dem hvidske:
„Det var da godt, hun kom!“

De æble Kræmmersvende
Dg Contoristers Flok,
De maatte blusse og brænde
Forlibte meer end nok.

Studenter i sorte Kjoler
Dg Officierer i Rodt,
De gjorde Caprioler,
Dg smilede omt og sødt.

Ak, hvor de løb og sukked
 Med Hjertet i deres Hals!
 Ak, hvor de bad og bukked
 Blot for en Extravals!

Selv dandsede jeg ikke;
 Men aldrig dig ferled
 Skinsyge mine Blikke,
 Ihvor du gik og stod.

Mit Hjerte huldt det qvæged
 At see, hvor i Cotillon
 Du siælligt dig bevæged
 I det blændende Linon;

Saa lustig, som Nattetaagen
 Henglider over Sø,
 Saa hvid og let, som Maagen
 Svæver om Kyst og Ø;

Som Solen, der sank bag Mosen
 I Skjens Guldskæft,
 Saa blussende som Rosen,
 Plantet i Alabast.

Jeg saae om Nakkens Slings
 De blanke Slangers Flok;
 Jeg troer, til tusind Sings
 Var der Guldringe nok.

Dg dine Dine, Søde!
 Elig var det Tryllerie?
 Jeg saae dem jordisk gløde,
 Men en Himmel dog deri.

Jeg selv stod taus, alvorlig,
 Men i min Varm opgif
 En Sol, saa varm og vaarlig,
 Udstraalt af dine Blik.

Dg bag det kolde Dække,
 Som paa mit Ansigt laae,
 Følde jeg snart en Nække
 Af Elskovsroser staae.

Da blæstes en Fanfare,
 Brat standsede Dandsens Flugt,
 Tjenere rundt ombare
 Kjølig Viin og Frugt.

Saa høfligt jeg mig nærmed
Til Bænken, hvor du sad,
Hvor spalt mod Solen skjærmed
Åhornens brede Blad.

Jeg talede med din Moder
Om mangen snorrig Gjæst,
Og lod din lille Broder
Fortælle mig om sin Hest.

Til dig jeg voved ikke
At vende noget Ord,
Electriff dine Blikke
Gjennem mit Hjerte foer.

Kun stundom lod jeg glide
Af Diekast et Par
Hurtigt til den Side,
Hvor du og Amor var.

Du troede jeg var forlegen,
Og smilede lidt spidst, —
Men Undseelsen blev din egen,
Det mærked du tilsidst.

Du sølde nok, at Guden,
 Uhyrlig, med sin Haand
 Fæstere knytted Knuden
 Paa det nyvundne Baand.

Da sig nu Dagen fulgde
 Bag den stjernrige Nat,
 Mindes du, jeg dig fulgde,
 Og bar dit Shawl, din Hat?

Jeg trykked dit Shawl til Munden,
 Og aanded den fine Duft
 Meer henrykt, end i Lunden
 Nattens balsamiske Lust.

Mindes du, jeg dig hæved
 I Bognen paa min Arm?
 Jeg sølde, hvor du hæved
 Trykket imod mit Barm.

Og denne søde Gysning,
 Hvis Tanke jeg forstod,
 Den gav mig en Dødsning,
 Som ildnede mit Blod.

Jeg tænkte: „nu forklar dig
 At Alt kan blive lyst!“
 Og hvidsked, mens jeg bar dig,
 Saa hemmeligt og tyst:

„De maa nu være færdig
 At troe — hvad de vil,
 Men saa inderlig elskværdig
 Som De, er Ingen til!

Jeg maa Dem Alt forraade,
 Hvad selv De aner vel!
 Al, Kjærlighedens Gaade
 De løste for min Sjæl!“

Du saae paa mig forundret,
 Men fik slet ikke svart;
 Thi Sjælevognen dundred
 Over Broen med en Fart. —

Evtigt min Varm skal gløde
 For dig, som første Gang!
 Siig mig, Annette, Søde!
 Hvad faaer jeg nu for min Sang?

Besøget.

I Dalen der, hvor Veien bugter
Fra Ekeven ned mod grønne Vang;
Hvor Haugen glimrer, fuld af Frugter,
Og Søen blinker, blaa og lang,
Der ligger Præstens Enkesæde
Med kalket Væg og Tag af Straa;
Jeg ind ad Laagen der vil træde, —
Jeg seer den gjæstfrit aaben staae.

Hvor her er hyggeligt og stille! —
Hvi standser du, min Taare, saa?
Der er kun Een, som seer dig trille,
Jeg troer, han vil dig nok forstaae.
Mit første Dffer du frembære
I denne Fredens Helligdom;
Men lad for Alt ei Verden lære,
At ogsaa jeg er blød — og from.

Hør Sølvpoplens blanke Blade,
 See Åstren i sin Herlighed,
 Og Bien fra sit travle Stade
 Fortælle mig alt, hvad de veed;
 Hvert lille Straa om hende taler,
 Og Alt er mildt og fromt og godt; —
 Det Herredom, hvor hun befaler,
 Sig smykker rødt og hvidt og blaåt.

Her er saa venligt, sølt, hvor Haslen
 Sig hvælver over dunkle Gang,
 Hvor dæmpet blidt af Lovets Næsen
 Kun fjernt man hører Fuglens Sang.
 See, Spor jeg viner her i Sandet,
 Saa nydelige, smaa de er'; —
 Ved Gud! det kan ei være andet,
 Hun selv har nylig gaaet her.

Hvad hører jeg? — det Klang deromme:
 Annette! — med en Stemme fiin?
 Af, Støren! — ja, jeg seer den komme
 Og gynge paa en Balsamin;

Den seer paa mig med fløgtigt Die,
 Den tænker; hvad er du for Een?
 Dg pynter paa sin Hjedertroe
 Med Næbet og det slanke Been.

Men dette Lysthuus? mon derinde
 I Skyggen af Sirenens Tag
 Jeg skal den lille Gode finde,
 Som styrer dette Hjertes Slag?
 Jeg har i Templet mig indviet! —
 Her sad hun nys paa denne Plads,
 En Skammel staaer her, Broderiet,
 En Sykurv og et Blomsterglas.

Dg blandt de mange, pene Sager
 Af Elfenbeen og Perlemoer
 Et Glimt af Lykken jeg opdager,
 Saa knap jeg mine Dine troer:
 See, der i Kurven ligger Brevet,
 Som angst jeg sendte hid igaar,
 Dg hendes Svar jeg finder skrevet, —
 Paa Bordets Marmorblad det staaer.

O, søde Anelse! — jeg Stenen
 Saa henrykt trykker i min Tavn; —
 Thi hun i Tanker der med Prenen
 Har ridset ind mit fulde Navn;
 Der end har staaet noget mere,
 Men det er ivrigt kradsat ud,
 Tre Ord! mon jeg behøver flere
 For stolt at vorde som en Gud?

Jeg bortgav ei den Bladehytte
 For noget jordisk Pantheon;
 Jeg Skrivten der ei vilde bytte
 For Marmorskrivt fra Babylon;
 Og ingen indisk Wiisdomskilde
 Til Grund og Bund jeg gad forstaae
 Saa gjerne, som jeg tolke vilde
 De Træk, mit Die hviler paa!

Vær taus, min Lyst! vær stille, Glæde!
 Mama og Datter, Haand i Haand,
 Jeg seer fra Haugestuen træde; —
 Den Gamle smiler, fro i Aand.

Med grønne Forklæd, hvide Kjole
 Min Elskte, rødmende og bly
 Heel langsomt skrider, — som til Skole,
 Som Svenden fra sin Fødeby. —

Mig denne Hæk skal hellig være!
 Og denne Rosenbusk deri
 Urørt skal sine Blomster bære, —
 Paa denne Plet her mødtes vi.
 Her første Gang jeg torde trykke,
 Med Diet vaadt, med Kinden varm,
 Min levende, min søde Lykke
 Med salig Frihed til min Barm.

Hjemreisen.

„Din Moder mener selv, at bedst
 Det anstaaer sig og egner,
 At fjernt vi holde vor Bryllupsfest, —
 Vi finde nok en vakker Præst,
 Som os vort Pas paategner.

Vi slippe for Stads og Compliment,
 For Tanter og Cousiner,
 For lange Viser, Sang og Klang,
 For Gallabord, mauvais plaisans,
 Og for andægtige Miner.

Ei sandt? vi reise, før Himlens Lind
 Sig farver i Morgenrøden?“
 Da lagde hun Haanden paa min Kind,
 Og hvæskede mig i Dret ind:
 „Jeg følger dig — selv i Døden!“

Knap dæmred Morgenhimlen graa,
 Saa toge vi ømt i Favn
 Mama, som end i Sengen laae, —
 Af, der var fast ei Ende paa
 Den Kysen og den Favn!

Saa kjørde vi langs med Søens Rand,
 Den kjølige, den stille;
 Den hvide Taage laae om Land,
 Kun heit i Luften hørde man
 Den eensomme Lærkes Trille.

Hvor Beien steil op mod Skoven gif,
 Der sendte vi tilbage
 Til Dalen lange Bemodsblik, —
 I Taagen skinted vi som en Prik
 Den lille Boligs Tage.

„Annette! græd kun rigtig ud,
 Med Taarer dæmp kun Sorgen!“
 Da græd min unge, deilige Brud,
 Med hende græd hvert Blomsterskud
 I den friske Sommermorgen.

Hun dulgde bag sit grønne Flor
 De vaade Dine og Kinder;
 Mens Bognen vugged i dybe Spor,
 Os tyft igjennem Hjertet foer
 Saa mange Længselsminder.

Alt Morgentaagen løfted sit Elor,
 Da slog hun og sit tilside;
 Da aabnede Himlen sin gyldne Dør,
 Saa hver en Blomst, der sørged før,
 Til Jord lod Taarerne glide.

Og smilende hun saae sig om
 I Skovens grønne Dybe,
 Paa Hjorten, som med Anstand kom,
 Paa Sommerfuglen, paa Enogen, som
 I Busken hørdes krybe. —

Da pludselig fra en Bivei saae
 En lille Mand vi fremtræve;
 Han havde en Præstekjole paa,
 Med grønne Dvift sin Skimmel graa
 Han ivrigt holdt i Nøe.

Dg da han hilssde, blev vi vaer,
 Hans Tøse var lidt skaldet;
 Hans Blik var skjelmst, hans Pande klar,
 Dg kraftigt han sin Alder bar, —
 Han kom, som han var kaldet.

Jeg hurtigt sprang af Vognen ud,
 Dg hjalp ham ned af Hesten:
 „Pastor! De kommer som sendt af Gud,
 Thi jeg er Brudgom, hun er Brud, —
 De gjætter Dem vel til Resten?

Den Kirke her saa høi og grøn
 For Marmortempel at bytte
 Det var jo Synd! — her Jordens Søn
 Lør sende Himlen frit sin Døn, —
 Her skal De Lænken knytte!

Frygt ikke Bispen! — seer De her,
 Papirerne ere i Orden;
 Til Vidner have vi Hans og Peer
 Dg Fugle, Blomster, Kilder, Træ'e
 Dg Himmelen og Jorden.

Den lille Pastor han stod og loe
Med begge Næver i Siden:
„Saa I vil giftes strax, I to?
Det maa jeg lide! — I kan mig troe,
I angre det ei med Tiden!“

Lidt inde i Skov, hvor Egen stod
Med Løv og krogede Grene,
Der knæled vi ned ved Træets Rod,
Der talde han sit Ord, og lod
Ss Haand i Haand forene.

Men undrende jeg paa Præsten saae,
Thi han var blevet en Anden:
Livsalig Alvor paa Panden laae,
Som Solglimt gjennem Skyer gaae,
Saa prægtigt talede Manden.

Han standsed ikkun een Gang lidt;
Seg troer, jeg aner Grunden.
Seg veed, det hænder sig saa tidt,
At Præsten seer paa Bruden med blidt,
Bemodigt Smil om Munden. —

Annette græd og Peer og Hans, —
 Jeg selv blev lidt bevæget:
 Fra Drdets rige Perlefrands
 Han havde laant sin Tales Glæde,
 Og fra sin Mester Præget.

Snart Alt var endt; min unge Viv
 Han kysfed paa Haand og Pande:
 „Gud styrke dig i Død og Liv,
 Støt dig til ham, du svage Siv!
 Da skal du trofast stande!”

Han gav min Haand et venligt Tryk,
 Og hvidskede: „glem nu Præsten!
 Den lange Rørelse er saa stog!” —
 Og paa min Tjeners brede Ryg
 Han hurtigt skrev Attesten. —

Bed Kilden, hvor de blanke Fisk
 I Bølgen spillede glade,
 Hvor Bøgen skyggede, kjølig, frisk,
 Der bredte Peer vor Dug og Diff
 Paa Græssets bløde Glade.

Dg al den rige Reise-Kost,
 Som Mama i Kurven lagde,
 Den røgede Tunge, den gule Ost,
 Den brune And, den rhinske Most
 Han frem for Dagen bragde.

Vi alle Tre om Dugen sad,
 Annette var Vertinde;
 Hun rakde om det lille Fad,
 Ak! hvor hun bar sig stieligt ad,
 Min yndige Veninde!

Bogfinken ned fra Træet saae,
 Den syndes nok, det var Løier;
 Ved Duffen knejsed den lette Kaa,
 Ei kunde den i sit Hoved saae,
 Hvad dette var for Dptsier.

Af slebne Bæger jeg Vinen klar
 Lod Præstemanden smage:
 Dg knap han det til Læben bar,
 Før hele det runde Ansigt var
 Et Smil fra Pande til Hage.

„Ah! nu er mit Hjerte vel tilpas,
 See, her er 'jo godt at være!“
 Han løftede høit sit fulde Glas,
 Og sang med rund og kraftig Bas
 Et Qvad til Vinens Ære:

„I Vaar stod Frøken Ranke kold,
 Med Lemmer spæde, grønne;
 Da kom Hr. Sol, en Veiler bold,
 Med gyldne Harnisk, Hjelms og Skjold,
 Og førde hjem den Skjønne.

Hun blev en Frue, faur og fiin,
 Saa fiin og faur en Frue;
 Og efter loylik, ret Termin
 Hun fødte paa et Slot ved Rhin
 Sin Son, den gyldne Drue.

Han arvet har sin Bælde stor
 Fra begge Fædrestammer;
 En Jordens Datter er hans Moer,
 Hans Fader høit i Himlen boer, —
 Af dobbelt Ild han flammer.

Naar tidt jeg troer, ved Druens Gæst
 At jeg en Gud er vorden,
 Da har kun Solen Magten havt, —
 Saa kommer Stovets tunge Kraft,
 Dg styrter mig til Jorden!"

"Dg derfor," blev han ved, "jeg vil
 Mig reise, før jeg falder.

Encore un coup! — eet Dnske til:
 Staaer fast i Livets Verespil,
 Til Aftenklokken kalder!"

Han svøbde sin lange Kjole op,
 Dg greb til Pilevaanden;
 Paa Skimlen med behændigt Hop
 Han svang sin lille, trinde Krop,
 Dg viftede med Haanden:

"Farvel! og glem nu ei jer Præst,
 Naar smukt I vandre sammen;
 Glem ei den Text, jeg jer har læst,
 Reis saa med Herren! — missa est,
 Et pax vobiscum, amen!"

Han travede rask i Skoven ind,
 Og vi forlode Pletten;
 Jeg kysede omt min Hustrues Kind,
 Og Hestene drog os som en Vind
 Fra Skoven over Sletten.

Den Vej gik lige som en Snor,
 Og Kirker, Byer, Bunker
 Og Mark og Eng forbi os foer,
 Vi talde næsten ei eet Ord,
 Men sad i dybe Tanker.

I Vest spandt Solens Rosenblod,
 Og mørk blev Aftenstunden;
 Da naaede vi Hjemmet, Fod for Fod,
 Med Lys i Døren Cathrine stod,
 Og Balder, Pudelhunden.

Tordenveiret om Natten.

„Staa op, Annette! — Barn! det tordner
Med Storm og Lynild Slag i Slag!“ —
Forskrækket under Rappen ordner
Hun hurtigt Haarets rige Lag,
Dg sidder i den hvide Trøie
Søvntrukken der paa Sengens Bræt,
Dg kan, med halvtillukket Die,
Ei finde Skjortets Bændel ret.

Den altfor pludselige Vækken
Har farvet hendes fine Kind
Langt mere bleeg, end ellers Skrækken; —
Der kommer hun i Stuen ind!
Hun vakler, kan ei Sønnen glemme,
Dg stirrer mat paa Lampens Skjær,
Dg siger med en søvnig Stemme:
„Min Gud og Fader! hvilket Veir!“

Hun segner hen paa Canapeen,
 Dg strækker lidt sin høire Arm; —
 Hvor hun er blændende som Sneen,
 Dg blød og bøielig og varm!
 Med Diet skjult i hvide Hænder
 Halv slumrende hensynker hun,
 Men farer op, naar Tordnen render
 Med Bulder over Himlens Rund.

Dg stundom Tanker der opstige,
 Men næppe kommer Dredet frem,
 For hun, hvad Smukt hun vilde sige,
 Har holdt i Hjertets tause Gjem;
 Ketsom dengang, da vi blev viet,
 Da Præsten efter Beiret tog,
 Saa han var næsten standset i 'et,
 Dg maatte kigge i sin Bog.

Canarifuglen hist i Buret
 I Søvn pipper gandske smaat,
 Dg vaagen er kun Taffeluhret,
 Man hører Perpendiklen gedt.

I Haugen fuse Regnens Strømme,
Dg Stormen slaar mod Træ og Tag;
Sødt Blomsten vugger, som i Drømme,
Dg dier ret med Velbehag.

Den sidste Sky i Vest sig dukker,
Dg Stormen har til No sig lagt.
Mod Haugen Vinduet op jeg lukker:
Kom hid, Annette! og giv Aft,
Hvor Draaberne saa sølsomt rende
Fra Bladene! hvor frisk en Luft!
Hvor Blomsterne taknemligt sende
Fra Bægrene en Dfferduft.

Ak! seer du Stjernen i det Høie
Som Edelstenen, blaa og blank?
Den har poleret klart sit Die,
At see, hvor du er hvid og rank!
Du leer Annette? — var jeg Stjerne,
Den Bedste i det hele Thor, —
Du troer mig dog? — jeg steeg da gjerne
Til dig paa denne skønne Jord!

I Morgen er der smukt i Skove, —
 Men du er søvnig? — „Ja, og trætt!“
 Saa kom da ind igjen at sove!
 „Ja, troe mig, jeg skal sove tæt!“
 God Nat! — „God Nat!“ — saa begge tause, —
 Hvad siger du? — men intet Svar! —
 Thi Sønnen i den lille Pause
 Min Elsktes Læber kysset har.

Vandring til Landsbyen.

Se, du skal kjønt spadserere med,
 Din Doctor har jo sagt det;
 En Vandring langs med Søens Bred
 Har du ei før foragtet.

„Jeg bliver træt!“ — Vi langsomt gaae,
 Ved Søen kjøler Lusten,
 Og der er Græs at hvile paa,
 Og der er Blomsterduften.

„Hvad leer du ad?“ — Du bandt din Sko,
 Og sad saa yndigt bøiet;
 Dit Suk — og Tanken, kan du troe,
 Mig gjorde saa fornøiet.

„Hvor du er fæl!“ — Kom, bedst vi gaae
 Til Byen over Bænge;
 Der boer en Mand, som skal forstaae
 En Kunst, hvortil vi trænge.

„Hvad da?“ — Han bygge skal en Bo,
En lille, venlig Hytte,
Hvor Sorg ei boer, men Fred og Ro,
Som Englene beskytte.

„Men jeg forstaaer dig ei!“ — Probeer,
Min klogtige Annette!
Om, naar jeg ikke siger meer,
Du kan min Gaade gjætte?

„Na, siig det strax!“ — Befaler du?
Det hjælper dig kun lidt!
„Saa tie kun med din Gaade, nu
Vil jeg slet ikke vide’t.“ —

Hvor her er svalt i denne Lund,
Na, lad os staae lidt stille;
Og fjøl forsigtigt her din Mund
I denne klare Kilde.

I Fjor, da var du let til Veens,
Hvad ændrer ikke Naret?
Man kan ei altid være eens,
Ja, seer du, saadan gaaer ’et;

Saa kneiser Træet stolt i Baar,
 Thi Blomsten ikke tynger;
 Men bøiet det mod Høsten staaer
 Med Frugt i tunge Ahynger.

„Hør, nu igjen! Nu er jeg vreed!
 Jeg vil ei længer ha' dig!“
 Du kan ei flyve langt; — jeg veed,
 Jeg kan ei skilles fra dig.

Men see! her ind vi træde vil,
 Ifald du saa behager;
 Her faae vi, hvad vi trænge til,
 Her boer en — Kurbemager.

Kanefarten.

Nu god Nat! — Gaa ind, min Frue!
 Staa ei uden Shawl og Hat;
 Skynd Dem til den varmere Stue,
 Tak for denne Gang! God Nat! —
 Sæt i Kanen dig, Annette!
 Jeg staaer bagpaa, ud ad Port
 Gaaer den lette
 Hest i Trav, som det var smurt.

Kold og klar er Lusten, Sneen
 Knitrer under Hestens Skridt,
 Maanen glimter i Alleen,
 Bag hvert Træ den leger Tit;
 See! der er den, kan du see 'en
 Blank, poleret, uden Ring?
 Her Chausseen
 Naade vi med raske Eving.

Her jeg atter frit tør aande
 Efter al den Biin og Mad,
 Efter alt det Brøvl, den Vaande,
 Som saa gjerne følges ad;
 Endt er nu min Dval og Dvide, --
 See du kuns! — du neppe troer,
 Hvad jeg lide
 Maa ved sligt et Middagsbord:

Fornem Taushed, fjottet Latter,
 Halve Spørgsmaal, flaue Svar,
 Kandestøben og Debatter,
 Høit opskruet Pasfiar,
 Medisance, Emigrerier,
 Vigtig Alvor, falske Blik,
 Drillerier,
 Udsel Sang og dum Kritik!

Siig mig dog, hvor kan man ville,
 Naar man har et Hjem, som vi,
 Otte dyre Timer spille
 Paa saa vandet Compagnie?

Etiquette? Lah! — min Ganger!
 Spring paa Veien, stærk og let!
 Ei man fanger
 Mig saa snart i saadant Net.

See, hvor dybt sorgmodigt hælder
 Granens Top, med Sne beladt,
 Hør, hvor muntert vore Bjælder
 Ringle gjennem Skov og Krat;
 Selsomt disse Ellestammer
 Dandse os i Rad forbi,
 Maanens Glammer
 Fylde alt med Tryllerie.

Rast, min Hest! du hjemme finder
 Høe og Havre og din Stald;
 Dybt i Søvn, med runde Kinder,
 Begge Børn vi favne skal;
 Pigen seer jeg alt, den lille,
 Smilende og hvid og rød,
 From og stille,
 Lokken gul og silkeblod.

Dg den tykke Dreng jeg hører
 Trodsigt knurrende, naar han
 Hefstig sig i Kurven rører,
 Dg ei strax sig vende kan! —
 „Åa, min Herre skulde nødig
 Skjænde paa sit eget Kjon,
 Uærbødig
 Tale om sin stolte Søn!“

Jo, Annette! jeg maa elske
 Hende meget meer end ham;
 Drengene blive snart rebelske,
 Piger er liig fromme Lam;
 Dg naar Knøsen alt er Herre,
 Staaer hun end, et barnligt Skud,
 Sandt, desværre!
 Tidt forladt i Storm og Slud.

Seer du Ræven, hvor den stræber
 Gjennem Skov i Bølgedands;
 Paa den hvide Bei den slæber
 Efter sig sin tykke Svands!

Deiligt dale Sneens Flokker
Glimrende fra Bust og Trær,
Naar de rokker, —
Ak, hvor stille fiern og nær!

Hør, for Løiers Skyld, hvad sagde
Han dig dog for smukke Ting?
„Hvilken Han?“ — Jo, han som lagde
Scharlet dig saa peent omkring?
„Narrierie!“ — Jeg saae ham smægte,
Hvilken Iver! hvilke Blik!
Ei jeg nægte
Kan, han jo Repliker fik!

„Veed du hvad, jeg kunde gjerne,
Hvis jeg vilde, blive vreed!
Spøger det i Herrens Hjerne,
Veed jeg ogsaa, hvad jeg veed!
Mig ei friste Baand og Stjerne, —
Men du mindes vel hiint Baand?
Altfor gjerne
Kysfer du paa hendes Haand.“

Du har Ret! men vær kun rolig,
 Min Begeistring er saa reen.
 Her i dette Hjertes Bolig,
 Tro mig, hersker dog kuns Een.
 Skjønhed jeg beruset nyder,
 Men det bedste Smykke, som
 Jorden pryder,
 Er jo dog min Eiendom.

Slutte vi saa Fred, Annette?
 „Kjære! var der nogen Krig?“
 Jo, jeg vil dog Seglet sætte
 Paa et evigt, ømt Forlig!
 Og hun bøier sig tilbage,
 Saa bag Slørets grønne Bift
 Jeg kan tage
 Pantet uden Underkrivt.

Her med Et blev Skoven aaben,
 Solmoerkædt er Dal og Hoi;
 Svøb dig, Søde! godt i Raaben, —
 Det var Under der, som fløi!

Snart de stige, snart de synke,
 Klokken skydes ud og ind,
 Hvor de klynke
 Underligt i Mattens Vind.

Krandsen tæt af Lind og Birke
 Indenfor den hvide Muur,
 Kneiser høit den gamle Kirke
 I den hvilende Natur;
 Tankesuld den staaer og stirrer,
 Som den stod i hundred Aar,
 Langsomt dirrer
 Klokken, som i Taarnet slaaer.

Ned om Banken vil jeg føre
 Over Søen, hvid og glat,
 Kortere den Vej vil føre
 Hjemad i den klare Nat.
 Du behøver ei at frygte,
 Der er sikkert, kan du troe,
 Frostens bygte
 Mange Dage paa sin Broe.

Hestens Næseborer damper, —
 Raslende fra Sivets Skov
 Ud paa Gladen kjæf den stamper
 Med sin staaibelagte Hov.
 Intet Godtrin end har rørt ved
 Dette Søens stramme Lagn;
 Har du hørt det?
 Her fortæller man et Sagn.

Hist paa Høi, hvor Uglen sidder,
 Hvor det skjæve Trækors staaer,
 Sad i fordums Tid en Ridder
 I sin taarnesmuykte Gaard;
 Indig var hans Hustru, Armen
 Bar som Sneen, Diet Ild,
 Men i Barmen
 Troløs Elskov blussed vild.

Hun og hendes fræffe Seiler
 Mødtes her ved Søens Bugt,
 Hid han kom, en natlig Seiler
 Til den giftig søde Frugt;

Dg ved hemmelige Møde
 I den sivomkrandsste Baad
 Begges Brøde
 Modnede den skumle Daad.

Dg i Søvn grusomt bandt de
 Hendes Husbonds Arm med Bæst,
 Her ved Bredden Stene fandt de,
 Knyttet dem til Halsen fast,
 Ud paa mørke Svælg de roede,
 Dybt paa Bunden blev han lagt,
 Dg de troede
 Deres Daad i Glemsel bragt.

Aaret svandt; den rige Ridder
 Hente vilde nu sin Brud,
 Skoven klang af Fugleqvadder,
 Rosen pranged, rød og prud.
 Prægtig sad hun, som fornyget,
 Straalende, en Elfskovsol,
 Stolt og gnyged
 I den smykkede Gondol.

Men paa Søens Midte svæved
 Begge knap, før op fra Dyb
 Med en rædsom Hviislen hæved
 Sig en Skov af hæsligt Kryb;
 Sorte Slangehalse lænked
 Sig om Baadens Mast og Rand,
 Og den sænked
 Skummende i dunkle Vand.

Skjen spændte ud sin Raabe,
 Solen mistede sit Syn,
 Stormen herdes fælt at raabe,
 Over Himlen slog et Lyn,
 Bondens Hane goel paa Lofte,
 Hesten sank i Knæ paa Stald,
 Himlens Lofte
 Rysted af et vældigt Skrald.

Men da Dagen atter vilde
 Speile sig i Søens Glar,
 Saae den Riddrens Liig, som stille
 Bølgerne i Favnen bar;

Hift han laae paa Sandets Tillie,
 Hvor de tvende Bøge staaer,
 Vandets Lillie
 Krandsede den Bleges Haar.

Dg endnu, vil Sagnet sige,
 Hævnen staaer ved Magt; thi her
 Ingen troløs Svend og Pige
 Søen komme tør for nær;
 Men — hvert Par, hvem Troskab binder
 I en reen, ukrænket Pagt,
 Seier vinder
 Over Søens Troldoms-magt. —

„Sy! det var en fæl Fortælling,
 Gud skee Lov, vi kom paa Land!“
 Ja, see her paa Rystens Hædning
 Sandt man just den dræbte Mand.
 Har du Skræk i Blodet faaet?
 Det var slemt! — Jeg mener blot,
 Vi bestaaet
 Har jo dog vor Prøve godt.

Maanen synker alt bag Lunden,
 Og til Afssked venligt leer,
 Fjernt fra Byen høres Hunden,
 Stjerner tindre, fleer og fleer.
 Hift paa Møllen rødligt brænder
 Lyset i den aabne Glug, —
 Matten sender
 Ds et dybt og iiskoldt Suk.

Ranke kneise Poplens Grene
 Foran Gaarden, hvor vi boe;
 Snart vi sidde skal alene
 Uforstyrrede, vi to!
 Lad mig ind i Huus dig bære,
 Trække Støvlen af din Fod!
 „Lad kun være!
 Du er saamæn altfor god!“

Det var herligt! her vi finder
 Posten, kommen nys fra By,
 Brev fra Venner og Veninder,
 Pakker og Aviser nye;

See, Boghandleren mig skikker
 Bøger her af første Sort, --
 Han er sikker!
 Beed, min Taalmod er kun kort.

Dette Kammer, Lampens Lue,
 En Cigar og en Avis,
 Jeg og du, min søde Frue!
 Er det ei et Paradis?
 Skjænk mig Thee! — de smukke Bøger!
 Gjemmes til i Morgen, du!
 Men — hvad søger
 Der i Tassen du endnu?

„Seer du kun, hvad end er funden
 Her i Tassen, som var glemt:
 Dette store Brev paa Bunden
 Havde sig bag Foeret gjemt.
 Naa? hvad bringer det for Dagen?
 Gud, hvad er det? — hvid du blev
 Som et Lagen, —
 Ak, hvad er det for et Brev?“

Den sidste Aften.

Jeg spænder min Spore, jeg griber min Hat,

Thi ak! du maa vide

Annette, jeg siger dig tusind Godnat,

Snart har jeg dig, Søde, for evigt forladt, —

Nu er det paa Tide.

Annette! nei, væk ei de drømmende Smaa

I Kamret derinde;

De kan jo dog ikke min Smerte forstaae,

Ei Glutternes Kinder, ei Dinene blaae

Skal gaae mig af Minde.

Ik, hvor skal jeg hvile mit Die med Lyst,

Og dulme min Smerte,

Naar ikke jeg hører din venlige Røst,

Naar ikke jeg seer dig, og Bryst imod Bryst

Kan føle dit Hjerte?

D, siig! er mit Hjerte saa tomt og saa koldt,
 Som Folk nu vil siige?
 Ak, har jeg dig vel nogen Kummer forvoldt?
 Og har jeg i kjærlige Favn ei holdt
 Vor Dreng og vor Pige?

Annette! jeg planted for Drengen en Lind
 Her tæt ved vor Hytte;
 D! vogt den, som Drengen, med moderligt Sind,
 Da skal den, som han, mod Sol og mod Vind
 Dig kjærligt beskytte.

Annette! jeg satte, da Pigen blev fød,
 En Rose i Haven;
 Jeg beder dig, plei den, at, naar jeg er død,
 Den endnu kan blomstre, fylbig og rød,
 Og pynte paa Graven.

Annette! siig Børnene aldrig mit Navn,
 Du kjender min Brode, —
 Du kjender min Kjærlighed, — ak, og mit Savn, —
 Hvad glemmer, du Sode! men ei i din Favn?
 Siig dem, at jeg døde.

Jeg vil, du skal eie min trofaste Hund
 Han tør mig ei følge:
 Han blev mig en Maner hver Dag og hver Stund,
 Saa Kummerens bittre Smil om min Mund
 Jeg kunde ei dølge.

Dg vil du beholde min klingende Luth,
 Som ligger paa Sengen?
 Hver Blomst er jo visnet, som Sengen har skudt,
 Min Ild er udslukket, — ei mere, min Glut!
 Jeg rører ved Strengen.

Du sidder med Haanden i Skjødets, saa bleeg,
 Dg tier saa stille;
 Det ængster mig meer, end om Taarerne steeg,
 Det knuger min Barm, at du er saa bleeg,
 Dg sidder saa stille.

Jeg klipper en Lok af dit blonde Haar,
 Dg her skal den ligge;
 Det voxer igjen med det kommende Aar,
 Men Længselens brændende, dybe Saar
 Det lukker sig ikke.

Nu maa jeg afsted! jeg hvidsker dig kun:
 Farvel, min Annette!
 Jeg løser Omfavnelsens lækende Rund,
 Og trykker et brændende Kys paa din Mund,
 Det Sidste — og dette!

Anmærkninger.

En Svipturn til Rom. Paa den Dag, der helligholdes som Thorwaldsens Fødselsdag, da han første Gang satte Foden paa „Byens“ Grund, samles de, der engang vare saa lykkelige at see den „evige Stad,“ og søge med Sang og et italiænsk Maaltid, saa godt det her lader sig gjøre, at gjenkalde sig i Grindringen den Rigdom af Skønhed i Kunst og Natur, hvoraf de engang i hiint vidunderlige Land selv i Livets lavere Momenter vare omgivne.

Gulbalderen og Saanen, af samme Forfatter, hvis østerlandske Parabel om Manden med Camelen findes oversat i min tidligere Samling 1832.

Bacchus og Venus. Skrevet til et fingeret Bacchanal.

Maanen og dens Moder. Ideen er laant af Johannes Falks „Grotestken“; Digtet blev paa en Aftenunderholdning fremsagt ved nu afdøde Kongl. Skuespiller Hr. Carl Winsløv.

Slugten til Amerika. Fremsagt paa en Aftenunderholdning af Kongl. Skuespiller Hr. Seemann.

Alfens Brud. Skrevet i Høst 1834.

Vaabendragerens Led. See Danske Magazin 3. Bind Pag. 196. „I Cognet (Stubberop) er en Tradition om en Pige, som den Nat, Marsk Stig blev indsat i Stubberop Kirke, og efter det Lys, hun uformodentlig saae paa Kirkevinduerne, dristede sig til at gaac derhen, og derover fandt et kosteligt Stykke

Fløiel, som havde været ved Eget. Men hendes Brudgom, som kjendte Fløiet, som hun havde sat for sine Puder, slog hende derfor ihjel sin Bryllupsnat, og heller vilde miste sin Brud, end see, at hans Herres Liig skulde blive røbet, da han havde dræbt en Konge." **Florus Dan. Viti Beringii, p. 419.**

20. Hvidtfeldt Pag. 304.

Familien Gvide eller Pors førde en hvid, hvoddet Stjerne i blaåt Felt.

Kingens Indskrivt. See Msskpt Nr. 782 paa det store kongelige Bibliothek, Holger Parsbergs Slægtebog 1671. „Hr. Peder Arelsons (Thotts) Daatter, som hedde Fru Kristine; hun var tvende Gange gift; for hendes første Giftermaal da var der megen Klammeri: thi hun var Hr. Holger Munk trolovet af hendes Slægt og Benner, men Kongen og Dronningen tog hende med Magt fra hendes Villie, og nøde hende til at have Gen, hedde Sep Muus, hvilken var ikke af saa høi Stamme. Efter hende er kommen det Ordsprog, man siger: „Arte dig Kobbernagle, du ligger udi Guld lagt.“ Thi hun gav ham en Guldring, laae en Kobbernagle udi fæst. Med denne Sep Muus fik hun to Børn; de døde strax, og det var hende kjært. Siden slog Hr. Holger Munk ham ihjel, og fik Fru Kristine, o. s. v.“

Galt, Ørn, Bjørn, Normand, Rosenkrands o. s. v. Allusioner til danske Adelslægter og deres Skjolde-mærker. — „Det Abild vil jeg skudde fjæf“ &c. See Hvidtfeldt Pag. 643.

Kettelser.

Pag.	48	Lin.	17,	Verden	læs:	Jorden.
—	94	—	18,	Greenadeer	læs:	Grenadeer.
—	121	—	11,	hviſſende	læs:	hvidſſende.
—	140	—	7,	min	læs:	din.
—	140	—	20,	igjennem	læs:	gjennem.
—	185	—	10,	Riigt	læs:	Rigt.
—	224	—	9,	Selfomt	læs:	Salfomt.

